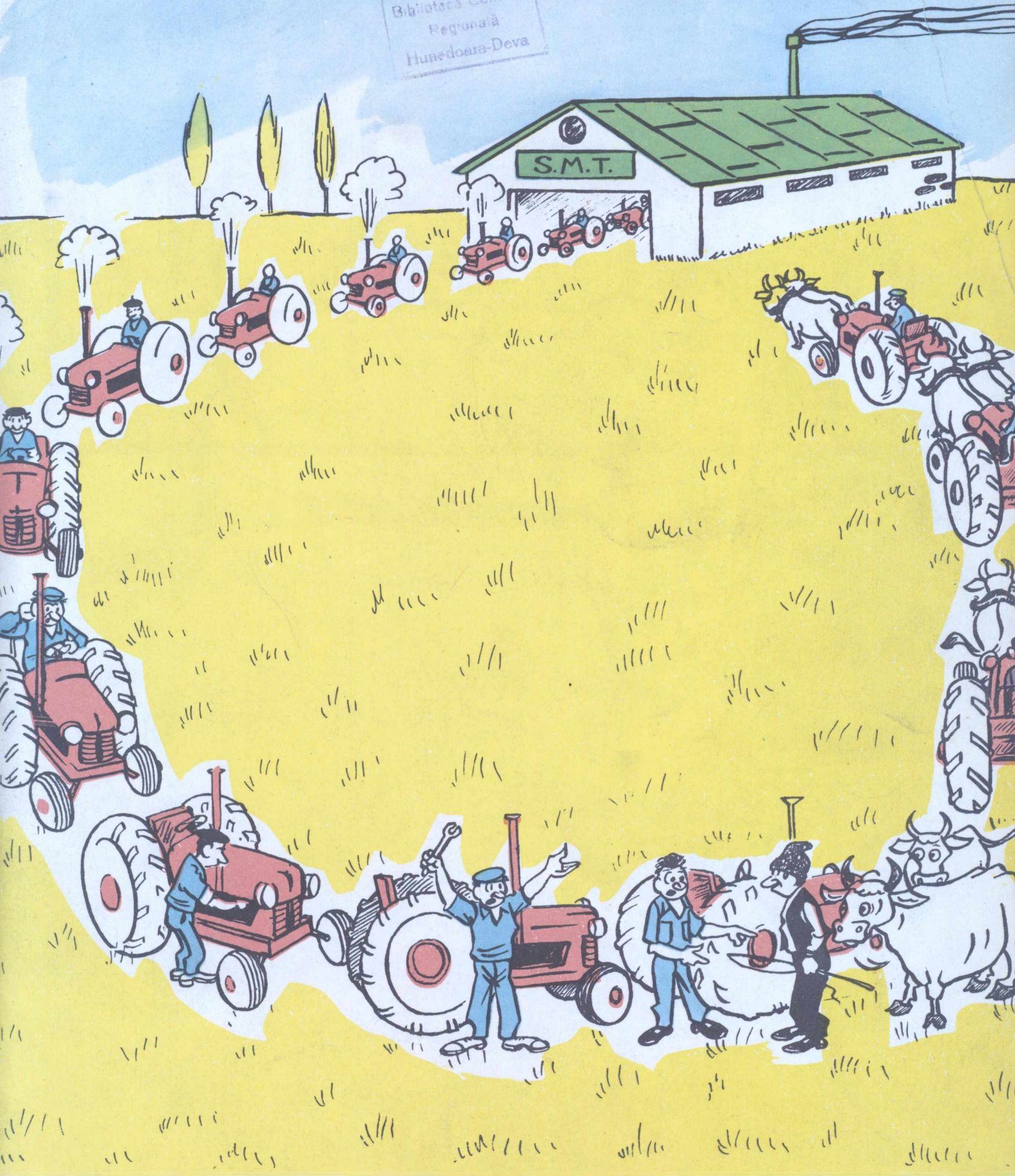

Deoarece S.M.T. Strehaia, reg. Oltenia, a executat prost reparațiile la unele tractoare, ele se defectează la scurt timp după punerea în funcțiune.

Desen de FRED GHENĂDESCU

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

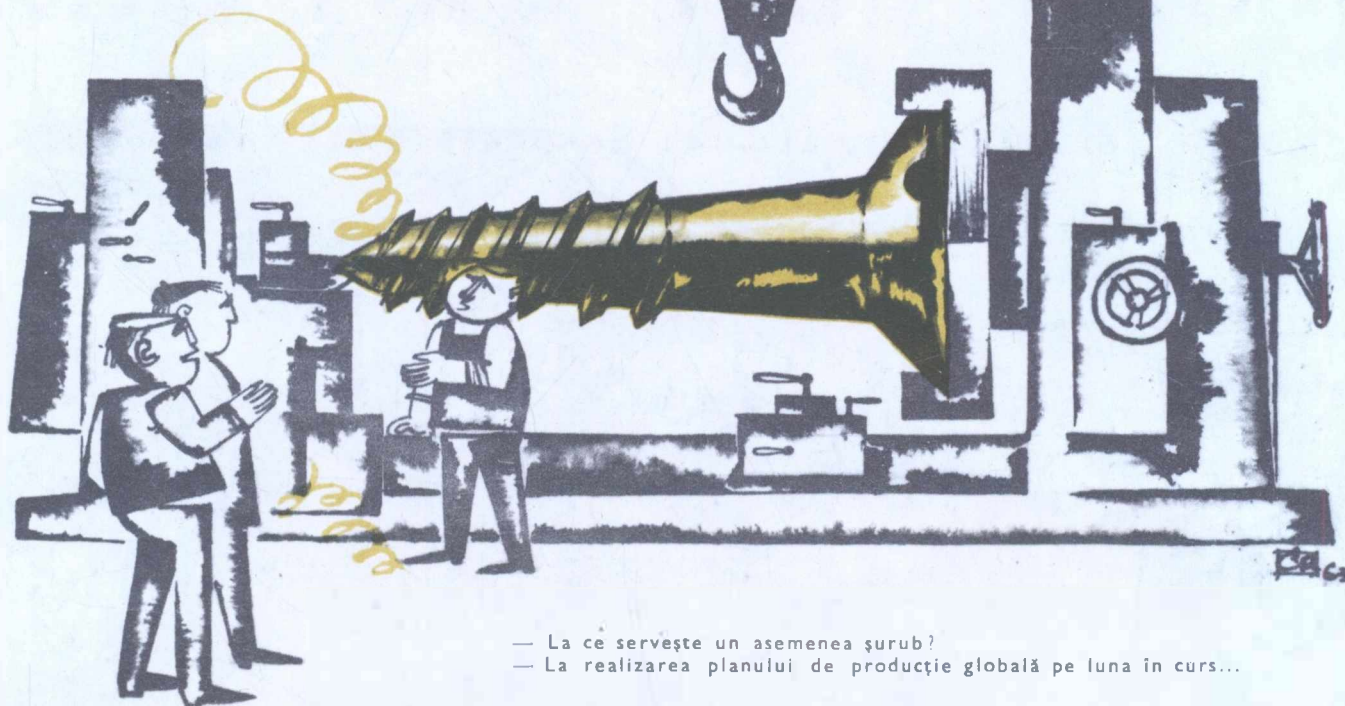

Cantitate... fără calitate

urzica

La unele întreprinderi se acordă o atenție deosebită produselor cu o pondere mare în plan, în dauna planului pe sortimente.

Desen de VLAD CRIVĂȚ

— La ce servește un asemenea șurub?
— La realizarea planului de producție globală pe luna în curs...

COPIL ISTET

de ALEXANDRU ANDRIȚOIU

*Am întâlnit un copilăș istet
Avea vreo șase ani. Dar, să vedeți!
Era-ntr-o zi frumoasă și fierbinte.
Pe bulevard, pe cil mi-uduc aminte.
Un copilăș istet cum altul nu-i
Făcea plimbare cu mămica lui.
Ea își ducea de mină copilășul
De-nțorcea capu-n urmă tot orașul.*

*Bătea un vânt ușor, ca de mătășă.
Frumos copilul! Mama, mai frumoasă!
Aveau copacii sunetul aripii.
Cui să-i vorbesc? Copilului sau mamei?
Că eu, hărhat care stimez copiii
I-am zis, zîmbind în pragul bucuriei:
„Frumosule, de aur și-e șuvița,
Pupa-ți-ar nenea ochii și gurița!
Hai, spune-i tu lui nenea câți ani ai.
O! Ingeraș gingaș cu păr bălai!”*

*Copilul mă privi întăritul
Și, pricepînd, pe semne, unde bul
Îmi zise: „Nene, uite ce. — de orei
Să-i spuți ceva mămichi, spune-i ei!”*

O LECȚIE DE ISTORIE

CU CĂRĂMIZI

de SORIN RĂȘCANU

PROFESORUL: Elev Bogdan Andrei! Pofteste, te rog la tablă!

BOGDAN ANDREI: Da, tovarășe profesor!

PROFESORUL: Azi avem istoria, nu? **BOGDAN A.:** Da! Istoria de la fabrica de cărămizi din Satu Mare!

PROFESORUL: Poți să-mi spui care sînt cauzele depășirii prețului de cost, cum s-a întîmplat la această fabrică timp de nouă luni?

BOGDAN A.: Da! Cauzele sînt următoarele: organizarea defectuoasă a procesului de producție, neintroducerea în suficientă măsură a micii mecanizări, transporturile neeconomicoase, folosirea unui combustibil mai scump și stăgînrile în producție, adică defectarea mașinilor și neintervenția operativă sau corespuzătoare.

PROFESORUL: Bun! Văd că ești pregătit! Acum să trecem la istorie!

BOGDAN A.: Da! Ștefan cel Mare s-a luptat la...

PROFESORUL: Lasă-l pe Ștefan cel Mare, treci la inginerul-șef din Satu Mare. Cum a luptat el?

BOGDAN A.: El a luptat să obțină un preț de cost mai scăzut și economii peste plan, dar luînd-o prin porumb a pățit ca turcii la Călugăreni.

PROFESORUL: Aferim! Ia spune cum a fost?

BOGDAN A.: A inițiat procesul tehnologic cu argilă vie, care vie înseamnă argilă folosită așa cum e scoasă din carieră, cînd, de fapt, trebuie prelucrată! El însă a produs cantități mari de cărămizi cu argilă vie, ceea ce a dat rezultate numai la cărămida normală, dar nu și la cea denumită eficientă. Iar beneficiarii cînd au trebuit să accepte cărămizile au fost turcii și le-au refuzat. Iar unii, turcișori, au acceptat-o, dar la preț de calitate a doua! De aici depășirea prețului de cost!

PROFESORUL: Deci ce trebuia să facă inginerul-șef cu argila vie?

BOGDAN A.: S-o lase moartă!

PROFESORUL: Elev Covaci Vasile! Treci la tablă!

COVACI VASILE: Da!

PROFESORUL: Directorul are vreo vină în treaba asta?

COVACI V.: Are! Pentru că n-a împiedicat producerea de cărămizi cu argila vie, în cantitate mare!

PROFESORUL: Bine! Treci la loc! Bogdan Andrei! Ce alte cauze ale depășirii prețului de cost au mai fost?

BOGDAN A.: Alte cauze au mai fost... au mai fost... tovarășe profesor, Covaci Vasile îmi suflă!

PROFESORUL: Ce-ți suflă?

BOGDAN A.: Îmi suflă că altă cauză a mai fost tărăgănarea circa o jumătate de an a punerii în funcțiune a ghilotinei de tăiat anvelope.

VOCE DIN CLASĂ: Dacă la 1789, funcționa așa ghilotina, Maria Antoaneta mai trăia și azi!

PROFESORUL: Liniște! Și ce-ți mai suflă Covaci Vasile? Că-ți suflă bine!

BOGDAN A.: Că anvelopele vechi de cauciuc sînt un combustibil ieftin și au o putere calorică ridicată! Ghilotina le taie în fișii subțiri înainte de ardere! Și...

PROFESORUL: De ce te-ai oprit?

BOGDAN A.: Să mai sufle!

PROFESORUL: Suflă-i, Covaci!

BOGDAN A.: Așa da! Deci, datorită întîrzierii în aplicarea micii mecanizări, adică a ghilotinei, nu am mai putut folosi anvelopele și a trebuit să folosim un combustibil mai scump, lignitul, care are și o putere calorică mai scăzută!

PROFESORUL: Deci iată încă o cărămidă pusă la temelie depășirii prețului de cost al cărămizilor! Ce e, Covaci, de ce ai ridicat mîna?

(continuare în pag. 15)

N U - I D E R Î S ! . . .

— COMEDIE ÎN 3 TABLOURI ȘI O BIBLIOTECARĂ —

Persoanele

SITARU MARIA — Directoarea Căminului cultural din comuna Niculești.

DINICIOIU EUGEN — Învățător. Directorul Căminului cultural din comuna Cănești.

BIBLIOTECARA — din comuna Monteoru.

URZICEANU — corespondent de presă.

UN CETĂȚEAN — în trecere, pe șosea.

Acțiunea acestei comedii se petrece în raionul Buzău.

Ne aflăm în fața intrării Căminului cultural din comuna Niculești.

URZICEANU: (vrea să intre în cămin).

UNCETĂȚEAN: (care trece pe drum și îl observă) Pe cine căutați, tovarășe?

URZICEANU: Pe tovarășa Maria Sitaru!

CETĂȚEANUL: S-a dus! Numai clanța mai e de ea...

URZICEANU: (uitându-se la cetățean ca găina la lemne) Poftim?

CETĂȚEANUL: Nu vezi că e încuiată...

URZICEANU: Cine, nene?

CETĂȚEANUL: Ușă... de-aia i-a pus lacăt.

URZICEANU: (luminat ca un lampion căruia i s-a aprins lumina pe dinăuntru) Aaa! Ușăa! Și pe unde se poate intra în cămin?

CETĂȚEANUL: Pe nicăieri. Dacă n-are intrare!

URZICEANU: Poate pot să intru pe la ieșire!

CETĂȚEANUL: (zimbând) Ieșirea merge numai când funcționează intrarea.

URZICEANU: Și tovarășa directoare a căminului unde e?

CETĂȚEANUL: E reținută la sfatul popular.

URZICEANU: Și ce face acolo?

CETĂȚEANUL: De toate... Fel de fel de lucrări administrative...

URZICEANU: Aa! E funcționară la sfat?

CETĂȚEANUL: Da' de unde! E directoare a căminului cultural, cu normă întreagă.

URZICEANU: Atunci la sfat face muncă voluntară?

CETĂȚEANUL: Nici pomeneală. O obligă să lucreze în permanență președintele sfatului.

URZICEANU: Și de cămin când se ocupă?

CETĂȚEANUL: (râzând) Când plouă!

URZICEANU: Nu-nțeleg! (e nedumerit)

CETĂȚEANUL: Adică, printre picături.

URZICEANU: Ce tot vorbești, tovarășe?

CETĂȚEANUL: Nici nu mai era nevoie să vorbesc eu! Mult mai limpede vorbea mutul de la ușă! (gest spre lacătul de la ușă. Urziceanu rămâne tablou. Adică rămâne Tabloul I al comediei).

II

În fața școlii din comuna Cănești. Printre copiii cărora li s-a dat drumul, își face loc, foarte grăbit,

învățătorul Eugen Dinicioiu.

URZICEANU: (oprindu-l din drum) Tovarășul învățător Dinicioiu? ÎNVĂȚĂTORUL: Eu!

URZICEANU: Dumneavoastră știți și directorul căminului cultural?

ÎNVĂȚĂTORUL: Sînt!

URZICEANU: Aș vrea să stăm de vorbă câteva minute, în legătură cu activitatea culturală a căminului.

ÎNVĂȚĂTORUL: Vă rog să mă iertați... dar trebuie să alerg la telefon.

URZICEANU: Aveți un aviz?

ÎNVĂȚĂTORUL: Nu! Dar n-am încotro!... Sînt de serviciu la telefon...

URZICEANU: A! Știți și funcționar la telefoane?

ÎNVĂȚĂTORUL: Nici pomeneală...

URZICEANU: Atunci nu văd legătura...

ÎNVĂȚĂTORUL: Nici nu există decît în mintea președintelui sfatului popular — tov. Zaharia Savu —, care, de îndată ce-mi termin orele de clasă, mă obligă să fac de serviciu la telefonul sfatului...

Așa că... vă rog să mă iertați (își privește ceasul) Mi-e frică să nu mă amendeze dacă întîrzii.

URZICEANU: Și de căminul cultural când vă ocupați? De sarcinile care vă revin pe linie culturală, în calitate de director al lui?

ÎNVĂȚĂTORUL: Când plouă, tovarășe! (dispare în fugă, în timp ce Urziceanu rămîne Tabloul II)

III

La biblioteca din comuna Monteoru, pe la orele 10 dimineața.

URZICEANU: (intrînd) Bună dimineața, tovarășă bibliotecară!

BIBLIOTECARA: Bună dimineața!

URZICEANU: (plimbînd o privire satisfăcută asupra cărților aranjate frumos și „pe specialități” în rafturi) Văd că stați foarte bine aici.

BIBLIOTECARA: Aș sta și mai bine, dacă n-ar trage așa de la fereastră.

URZICEANU: (cu un suris) Nu, nu știți la curent cu constatarea mea. (serios) Vream să spun că stați bine cu biblioteca... desigur și cu cititul.

BIBLIOTECARA: Cu cititul? M-am făcut tobă de carte, de

cînd citesc toată ziua! (lasă pe masă cartea pe care, într-adevăr o citea)

URZICEANU: Bine, bine!... Mata, ca mata! Dar, cititorii citesc?

BIBLIOTECARA: Care cititori?

URZICEANU: (nedumerit) Ai bibliotecii...

BIBLIOTECARA: Din nenorocire, tovarășe, biblioteca noastră are numai cărți. Cărți fără cititori.

URZICEANU: (foarte surprins) De ce? Nu vin?

BIBLIOTECARA: (cu un oftat onest) Ba ar veni ei cu duimul, dar nu au cînd...

URZICEANU: Sînt atît de ocupați?

BIBLIOTECARA: Nu, dar noi funcționăm după același program cu al salariaților sfatului popular...

URZICEANU: (bine informat) Adică de la 7 la 15 sau 8 la 16, dacă nu mă-nșel?

BIBLIOTECARA: Exact! Or, în orele acestea, atît elevii, cît și mulți din cei care lucrează nu pot pleca, în timpul programelor respective — ca să vină la bibliotecă.

URZICEANU: Bine, dar ar putea să vină după amiaza, cînd sînt liberi!

BIBLIOTECARA: Da, dar după amiaza sîntem noi libere și bibliotecile închise.

URZICEANU: Și-atunci, cînd își procură cetățenii cărțile pe care le doresc, care le-ar putea fi recomandate sau de care au nevoie?

BIBLIOTECARA: Cînd plouă, tovarășe!

(Urziceanu rămîne tablou. Adică tabloul III al comediei și ultimul al acestei triste și adevărate comedii buzoiene).

Desen de N. CLAUDIU

HAMLET: — Vezi norul ăla în formă de cămilă?
POLONIUS: — Nu! Dar în sfîrșit îl văzui pe ăl de toc foșnește la caramelle.

Cu respect

TOVARĂȘULUI NICOLAE TUTILĂ, DIRECTOR AL ÎNTRERINDERII „AGROFRUCT” BAIA MARE

Bănuim că aceste rinduri vă vor parveni în preajma Anului Nou și că la lectura lor, ne veți transmite: „oare bucurie și la voi să fie”. Dar chiar cu riscul unor asemenea urări, nu ne-am putut abține să nu vă felicităm cu prilejul apropiatului 1964 și să vă spunem din inimă un sincer: la mai mare! Adică de la 73% cât ați îndeplinit planul pe septembrie să ajungeți în viitor la 100%.

Se știe, tovarășe director, că întreprinderea pe care o conduceți așa cum o conduceți, produce gemuri, compoturi, piureuri de castane, și dulceață. E de mirare cum între atâtea dulciuri comportarea dvs. poate să lase un gust amar! Pe muncitorii îi binecuvințați cu atare cuvinte și expresii, cu un atare piure de folelorie, încât și lingviștii cei mai documentați ar rămâne stupefiați la auzul unor asemenea compilări și sinteze lingvistice. După o astfel de avalanșă verbală, un soi de piure, nu de castane, ci de mame, de surori, de frați, amestecați bine cu două-trei regimente de dumnezei, vezi pe câte un muncitor întrebându-vă, căzut pe gânduri: Tovarășe director, mai rămân în vigoare versurile acelea:

*Mult e dulce și frumoașă
Limba ce-o vorbim...*

Aceeași întrebare se poate pune și învățăcelului dumneavoastră întru „limba și literatura română”, Pop Victor, slujitor la serviciul Plan și Organizarea muncii. Acest Pop are și o variantă nostimă: cînd nu are chef de injurat, îi dă pe solicitanții afară din birou.

Vorbesc gurile rele că foarte adesea sosiți la fabrică pe trei cărări. Aveți dreptate că nu există dispoziții care să reglementeze numărul de cărări, dar oricum, nu vi se pare exagerată această cifră?

Dacă în fabrică nu dați cu zilele, în schimb atunci cînd este de serviciu maestrul Popa Ioan, dați pe-acolo și nopțile. Discret, vă retrageți cu el la șuetă în biroul „Producție”. Impresionant este faptul că și în aceste momente de reculegere și de totală desprindere de cele lumești, dumneavoastră aveți mereu înaintea ochilor fabrica, fabricuța, cu tot ce are ea mai sfînt pe linie de materie primă: spirtul. Și începe seminarul...: „Popa... ce este spirtul?” „Spirtul este o materie primă pe care o folosim la fabricarea piureului de castane”. Bun. „Și ce mai este spirtul?” „Nu mai este, tovarășe director”. „Ai pregătit superficial... Ai căzut”. „Ba dumneavoastră ați căzut, tovarășe director dar stați că vă ridic, fiindcă dumneavoastră, în calitate de director, trebuie să fiți un om ridicat”... De altfel, tovarășe director, acestea sînt unicele dumneavoastră ședințe care au un conținut. Despre celelalte ședințe, ce să mai vorbim. Nu vă sfătuți cu nimeni, nu primiți sugestiile nimănui, și luați tot felul de măsuri absolut dăunătoare. Astfel, deși în regiunea Maramureș se găsesc cantități apreciabile de fructe, dumneavoastră achiziționați foarte adesea această materie primă din alte regiuni, de la distanțe apreciabile, ridicînd în acest fel prețul de cost al fructelor, fără să mai adăugăm pierderile și degradările suferite pe parcurs. În asemenea condiții, nu ne-ar mira să aflăm că ați angajat achizitor pe biblică Eva, care să vă furnizeze mere din rai de la șarpe, adică de la producător direct la consumator.

Tot în urma judicioaselor măsuri luate de dumneavoastră, o cantitate de aproximativ 40 tone de mere a fost transformată într-un sortiment care nu figurează pe lista de sortimente a fabricii, produs care în general nu are căutare: mere putrezite. Recunoaștem, merele nu le-ați putrezit dumneavoastră, dar atunci pentru ce n-ați ascultat propunerile salutare ale tehnicienilor? Că doar nu sînteți director de florile mărului, iertați cuvîntul „măr”, că nu-i frumos să pomenești de funie...

(continuare în pag. 10)

...ÎN ORELE DE VÎRF

TAXATORUL: — Hei, tovarășul ăla cu pantofii scoate, te rog, bilet! Nu mai face pe... distratul.

Desen de AL. CLENCIU

Desen de RIK AUERBACH

— Credeți că se rezolvă pînă mîine?
— Nici o grijă!... Încercați săptămîna viitoare!

Din literatura satirică germană

O nouă

„Ar trebui, într-adevăr, să ne lăsăm de afurisitul ăsta de fumat” spuse doctorul Faucher prietenilor săi, persoane respectabile, care se întruniseră și acum, ca în fiecare miercuri. Toți dădură din cap în semn de aprobare. Nori groși de fum se încîrlionțau sub tavanul odăii. Tocmai povestise inginerul Modersohn, gazda, despre sfîrșitul tragic al chimistului Naseloff, pe care îl cunoscuseră cu toții. Naseloff murise cu două săptămîni înainte, de cancer la plămîni și toți cei de față știau prea bine că în timpul vieții sale chimistul avusese faima unui strașnic fumător. Timp de cîteva minute domni o tăcere apăsătoare: nu se auzea decît pufăitul de la pipa redactorului Dubenack. Primul care rupse tăcerea fu șeful de exploatare Schwiemel. În timp ce-și stîngea țigăreța abia începută, zise: „Nu e chiar atît de simplu căci ne-am obișnuit cu tutunul!”

Fără a da atenție acestei constatări banale, doctorul Faucher puse uluitoarea întrebare: „Domnilor, în fond, oare pentru ce fumăm?”

— Ei, răspuse învățătorul Kynast, pentru că ne place.

— Nu, îl contrazise inginerul Modersohn, nu ne place deloc și, dacă vrei să fii sincer, dragă Kynast, trebuie să recunoști acest adevăr. Ne poate place o portocală, un pahar de vin bun...

— Sau o rață friptă, completă Schwiemel.

— Foarte just, spuse doctorul Faucher. Chiar și din punct de vedere medical, se pot considera ca plăcute numai acele lucruri care exercită un efect plăcut asupra papilelor limbii. Restul nu sînt decît închipuiuri.

Învățătorul Kynast se dădu bătut și întrebă, oarecum descumpănit.

— Atunci, pentru ce se mai fumează?

— Obișnuința, mormăi redactorul Dubenack.

— Și nervozitate, adăugă inginerul Modersohn. Cînd sînt singur în birou, simt nevoia să am ceva cu care să întrerup șirul lucrului și pentru asta folosesc țigăreța.

— La conferințe, spuse Schwiemel, omul are nevoie de destindere.

— Ea ușurează discuțiile penibile, spuse doctorul Faucher și ajută la înlăturarea jenei.

— Asta înseamnă, rezumă redactorul Dubenack, că fumatul a devenit un fenomen indispensabil al civilizației și că nu poate fi înlocuit cu nimic.

Din nou se lăsă o tăcere adîncă, în timp ce șeful de exploatare Schwiemel își aprinse o nouă țigăretă.

— Ar trebui încercat, rupse tăcerea inginerul Modersohn, poate că totuși fumatul s-ar putea înlocui cu altceva.

Ceilalți își îndreptară neîncrezători privirile spre gazdă.

— Imposibil! susținu Dubenack, și cunoscutul autor satiric a încercat să-l înlocuiască, dar n-a reușit decît să se îngrașe pentru că i s-a deschis pofta de mîncare.

Modersohn surise șiret.

— În nici un caz nu aș vrea să înlătur un rău prin altul. Mă gîndesc mai curînd la o mașină pentru dezvățul fumătorului.

Pe fețele oaspeților se zugrăvi mirarea.

— Ce efect crezi că poate avea o astfel de mașină? întrebă doctorul Faucher sceptic.

— Am stabilit chiar acum, răspuse Modersohn, cauzele fumatului: obișnuința și apoi încercarea

CONCERT PENTRU DOUĂ PIANE LA „EXCENTRIC-CLUB“

Decorul vieții americane.
Protagoniști: două piane.

Întiul, nou, cu luciu cert,
Un splendid „Bechstein“ de concert
Al cărui sunet cald și pur
Stârnea lumina împrejur
Făcînd-o să danseze parcă.
Dar celălalt? O altă marcă.
Nici „Blüthner“ nu e mai prejos.
La fel de fin și de frumos.
Cu timbru dulce, cristalin,
Un munte de izvoare plin.

Le-a cumpărat „Excentric-Club“.
(Subsol, subtext, în toate sub...)

Pe-aceeași scenă, într-o seară,
Piane se salutară
Și fiecare, demn, înalt,
Se oglîndi în celălalt.
Ușor, cu pluș și cu mătase,
Sclîpîrea li se-mprospătase
Și mai probase-un acordor
Cel mai subtil tușeu al lor.

Venise ora anunțată.
Gemea de lume sala. Iată

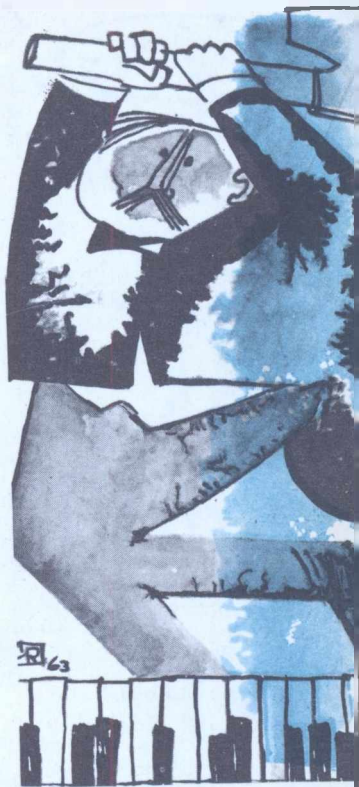
Ce mutre-tip, ce înși identici.
(Ca niște-adevărați excentrici!)
Emoție în orice clapă.
Concertul trebuia să-neeapă.
Ce mari artiști vor da cadențe
Melodioasei lor prezențe?
Ce opus cult, de căpătii,
Va să răsunе mai întii?
Un clasic? Un modern va fi?
Porniți odată, armonii!

Într-adevăr, spre fiecare
Pian porni un om. Stupoare!
Ținută-i asta? Fără frac?
Dar c-un ...topor? Ce vor? Ce fac?
Ce caută aici și ce
Poftesc, mă rog, să sfirtece?
Și ăla dintre ei, cu fluier,
De ce deodat-a scos un șuier?
Și publicul de ce permite
Asemeni lucruri insolite?
Ba, în tăcerea lui ursuză
Nu cumva se mai și amuză?
Alte-ntrebări... Dan nu! De-ajuns!
Nici astea n-au primit răspuns.

Trosc! În capac trăzni toporul.
(Ecoul, înapămintătorul,
Sui în stele și se-ntoarse
Pe loc prin spațiile arse).
Trosc! Trosc! căzu tăișul, iar,
Pe clapele ca de cleștar
(Și-un țipăt înecat în vaer
Pluti cu așchiile-n aer).
Mai dur, mai des: trosc, trosc, trosc, trosc!
Loveau dibaci, o recunosc.
Loveau atît de hotărît.
Atît de dur și des, încît
Ochite-n plin, zdrobite bine,
Din instrumentele virgine
În mai puțin de-un sfert de ceas
Două ginoaie-au mai rămas.

Record-man-ul (primind ăst titlu
De la stimabilul arbitru)
Pe „Blüthner“ a... hm... concertat.
Avansul său, cronometrat,
De opt secunde, trei zecimi,
L-a ridicat pe înălțimi.

...Flori, flash-uri, laude, ovații.
Iar presei — scurte declarații:
— Pianul — excelent a fost.
N-aș fi învins pe unul prost!

invenție

de C. U. WIESNER — Scriitor din R.D.G.

de a ne distraje, de a ne concentra sau a putea trece mai ușor peste o situație penibilă. Mașina mea va satisface toate aceste necesități fără a fi legată de efectele nocive auxiliare consumului de nicotină. Ea se compune dintr-un angrenaj lesne de mînuit și o manivelă.

— Am înțeles, interveni doctorul Faucher, cînd unui fumător îi vine pofta să fumeze, nu va mai lua în mînă țigaretă, ci va apuca manivela mașinii Modersohn și va învîrti timp de cinci minute.

— Exact, confirmă inginerul. Mașina preia toate funcțiunile ce revin acum țigării sau pipei.

Ceilalți aprobă această idee și cumpără și posibilitățile de utilizare.

— Ar trebui, propuse Dubenaek, să fie prevăzută cu o menghină cu șurub, spre a putea fi montată pe laturile meselor de conferință.

— Chiar și elevii minori se vor putea deda acestui nou viciu, fără nici un risc pentru sănătatea lor, zise învățătorul Kynast.

— Mașina ne va asigura mari comenzi din străinătate, spuse Modersohn cu emfază.

— Cazurile de cancer la plămîni vor deveni de acum înainte rarități clinice, declară doctorul Faucher: ba, mai mult chiar, învîrtirea regulată a manivelei va influența favorabil circulația sîngelui.

— Iar în trenuri nu va mai fi necesară separația compartimentelor pentru fumători și nefumători! strigă redactorul Dubenaek, de obicei reținut. Vrem să devenim un popor de învîrtitori de manivelă!

Nu mai unul nu se contaminase de entuziasmul general. Șeful de exploatare Schwiemel. Îngîndurat, trăgea din țigară.

— Prieteni, spuse el, trebuie să considerăm problema și din punct de vedere politic. Statul nostru încasează anual din impozite asupra fumatului circa două miliarde de mărci. Să ne gîndim ce ar însemna anularea acestui venit pentru bugetul statului nostru!

— Atunci, am o propunere de perfecționare! răspunse Modersohn gînditor. Ce-ar fi să extîndem rostul acestei mașini și să o combinăm cu un dinam mic?

— Am înțeles! interrupse din nou doctorul Faucher. În felul acesta vom învinge ultimele dificultăți, privind aprovizionarea noastră cu curent. Dacă înainte vreme se iroseau în aer energii imense, pe viitor ele vor fi folosite în interesul economiei naționale.

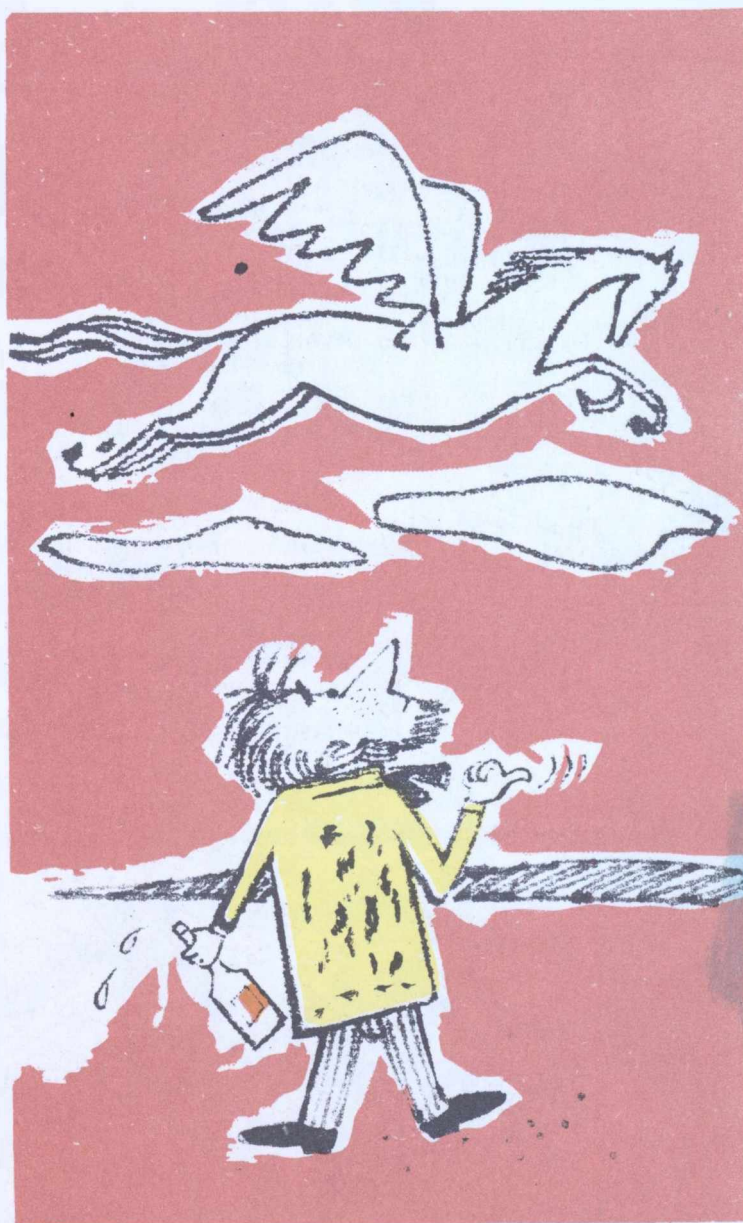
— Iar marii fumători, completă Dubenaek, își vor putea lua angajamentul să utilizeze la gospodăriile lor curent independent de cel din rețeaua de alimentație a orașului.

— S-ar putea, mirii Schwiemel, ea într-o bună zi să economisim conducerea tramvaielelor.

Pe scurt, era un acord unanim, iar inginerul, în strigătele de bucurie ale oaspeților, hotărî să înregistreze mașina chiar de-a doua zi la oficiul de brevete.

Mai este ceva, dragă Modersohn, spuse învățătorul Kynast, care pînă atunci tăcuse. Nu uita să construiești mașina în așa fel ca să se poată răsuci cu ea și țigări.

Traducere de R. CIOARĂ

„AUTOSTOP“

Desen de A. LUCACI

Dă tare, MITICĂ

Un fel de comedie.

Cadru și decor unic: o ședință cum nu sînt multe.

Recuzită obligatorie: scaune, masă, cană cu apă și spirit autocritic. Unde nu e, să fie!

Personaje: Șeful, Mitică și alții.

ȘEFUL: (de la masă) Are cuvîntul tov. Fănică, Se pregătește tov. Mitică.

MITICĂ: (cătrep sine, în timp ce vorbește Fănică. Deci, nu-l auzim ce-și spune, dar din mimica lui îi putem ghici toată replica, pînă la cea din urmă virgulă). De ce mi-o fi bătînd mai tare, inima? Ce, n-am mai luat eu cuvîntul la ședințe? Dacă nu stau bine cu inima?! Poate nu e rău să-mi fac o electrocardiogramă. Ei așa! Ce tot dau zor cu prostii d-astea? Îmi bate mai tare fiindcă am emoții. Ei, asta-i bună! Ce-i aia emoții? Ce, n-am mai criticat eu? Da, dar de ce să te mint? (aici se înțelege: de ce să se mintă pe el singur) Niciodată n-am dat în șeful de secție. Hm!... Și tocmai acum mă găsesc să fac asta, cînd e la birou și conduce ședința... Și ce-i cu asta? Să fie sănătos! Eu, ce am de spus o să... (Fănică a terminat)

ȘEFUL: Are cuvîntul tov. Mitică, se pregătește Costică.

MITICĂ: (își drege glasul. Nu pentru că ar fi răgușit, ci ca să mai întîrzie o clipă) Eu... aș vrea... Cum să spun!... să aduc o critică chiar tovarășului de la masă, care... să nu se supere, dar...

ȘEFUL: Nu, nu! Dă tare! Tare, Mitică! Ce dacă sînt șeful dumitale? Ce, fugim de critică? Critica e arma noastră. Tare!

MITICĂ: Aș vrea să arăt aici...

ȘEFUL: Așa, așa!...

MITICĂ: Problema cu exigența.

ȘEFUL: Așa, așa! Dă tare, nea Mitică!

MITICĂ: Tovarășul, care... știți... este șeful secției noastre... nu este exigent... primește de la secțiile prelucrătoare piese care... cam... pot să spună și alții... pe urmă ne chinuim noi cu ele. Să vă dau un exemplu concret.

ȘEFUL: Stai! Stai așa! Foarte bine că tovarășul a amintit de problema exigenței. Ia să ne vorbească 'mnealui despre piesa pe care a rebutat-o acum cinci luni.

MITICĂ: Da. E drept. În patru ședințe am spus că e drept. Asta-i a cincea. Dar eu despre altceva voiam să vorbesc. Voiam să-l critic pe tovarășul pentru...

ȘEFUL: Și ce? Te opresc eu? Dă tare! Critica e arma noastră.

MITICĂ: Va să zică vorbeam de exigență... Cînd vrem să-i spunem, n-avem cum... nici nu stă de vorbă cu noi.

ȘEFUL: Aha! Foarte bine că tovarășul a amintit despre problema statului de vorbă. Ia să ne spună 'mnealui de ce nu vorbește cu nea Oprică.

MITICĂ: Asta-i altă problemă. Chestiuni familiare... Sîntem veri... S-a răstit odată la mama... Și eu... știți... pentru mama... Dar eu de fapt voiam să vă critic pentru...

ȘEFUL: Și ce, te opresc eu? Critica e mama noastră. Dă tare!

MITICĂ: Tovarășul e nervos. Tipă la oameni. Să vă dau un exemplu concret.

ȘEFUL: Stai! Foarte bine că tovarășul a amintit despre problema țipatului. Să ne spună 'mnealui de ce vorbește tare cu oamenii.

MITICĂ: Fiindcă la noi în secție e zgomot, știți... Mașinile... Dacă vorbim încet, nu ne auzim.

ȘEFUL: Și cu Popescu de ce te purtai așa urît?

MITICĂ: Cu Popescu? Eu?

ȘEFUL: Da, da. Trăgeai cu praștia în el.

MITICĂ: Eu, cu praștia? Cînd?

ȘEFUL: În clasele primare. Ce, crezi că nu mi-a povestit?

MITICĂ: Se poate... Nu-mi amintesc... Au trecut 35 de ani... Dar altfel... pot să spună și alții... Sîntem ca frații. Da, da. Ca frații! Dar eu altceva voiam să spun. Voiam să critic pe tovarășul pentru...

ȘEFUL: Și ce, te țin eu? Critica e sora noastră. Dă tare!

MITICĂ: Voiam să spun că asta e îngîmfare curată. Curată îngîmfare. Să vă dau un exemplu concret.

ȘEFUL: Aaa! Foarte bine că tovarășul a amintit cuvîntul „curat”. Ia să ne spună cu ce a contribuit la săptămîna curăteniei.

MITICĂ: La săptămîna? Păi... eram la Olănești... Concediu...

ȘEFUL: Aha!

MITICĂ: Dacă eram mai aproape,

pe la Ploiești, poate veneam pentru o zi-două... Dar Olănești, 200 km?

ȘEFUL: Va să zică recunoști: D-ta ai fost departe de o acțiune atît de importantă. Nu-i nimic. Zi ce mai aveai de spus...

MITICĂ: Mai aveam de spus că tov. șef e cam rupt de mase... cam... Să vă dau un exemplu concret.

ȘEFUL: Stai! Foarte bine că ai amintit de problema neparticipării. Să ne spui de ce nu participi d-ta la sport. Că doar ai fost mobilizat pe linie de volei.

MITICĂ: Da, dar am fost demobilizat pe linie de reumatism... Nici nu pot să ridic mîna pînă la fileu... Fac și nămol... Dar nu asta voiam să spun...

ȘEFUL: Știu. Voi să-mi faci o critică. Foarte bine. Dă tare, că eu nu fug de critică...

MITICĂ: Voiam să...asta...adică...

ȘEFUL: Hai! Curaj! Tare, nea Mitică!

MITICĂ: Tare, tare, dar m-ați încurcat. Am uitat ce am vrut să spun.

ȘEFUL: Nu-i nimic. Ia-o de la început.

MITICĂ: De la început?

ȘEFUL: Sigur! Și cu tărie; așa cum îți place.

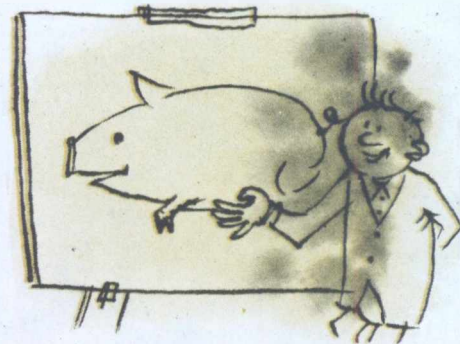
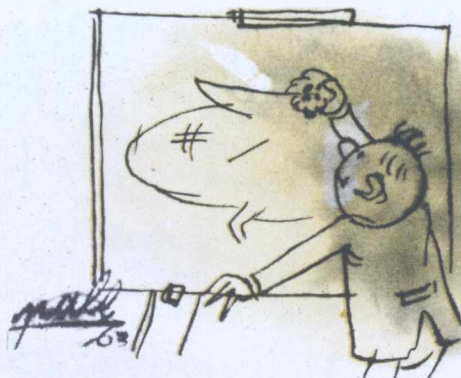
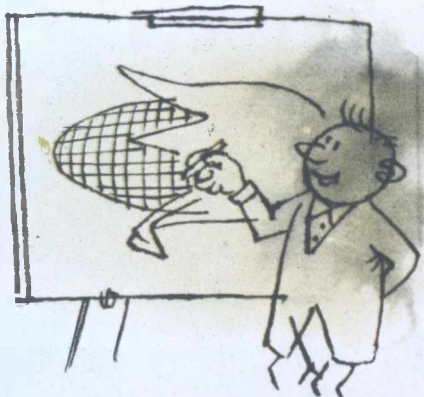
MITICĂ: Așa cum vă place? Bine. (își drege glasul pentru ultima oară în această piesă). În critica ce i-o fac tovarășului vreau să arăt că acum 5 luni am dat un rebut despre care îmi iau angajamentul să vorbesc mereu mai ales cu Oprică, iar în privința atitudinii tovarășului șef față de noi am o mare lipsă că la noi în secție e zgomot și vorbim tare, lipsă care dăinuie încă de cînd eram mic și trăgeam cu praștia în cei mai buni fii ai părinților, care aveau copii în clasa mea, atitudine care s-a dezvoltat la mine, de am ajuns azi ca tocmai în săptămîna curăteniei eu să beau. E drept, apă minerală, dar cînd e cu vin tot băutura se cheamă, fără să analizez că e incompatibilă cu sportul de care mă țin departe din cauza unui reumatism de care nu înțeleg să mă debarasez... Cam acestea sînt lipsurile pentru care-l critic pe tovarășul și promit să nu mai fac... (se așază)

ȘEFUL: Bravo! Bravo, nea Mitică! Are cuvîntul tov. Costică, se pregătește tov. Oprică. Dar tot așa: tare, nea Costică! Tare, că eu nu fug de critică...

CORTINA
cade autocritic

FRED FIREA

Desen de T. PALL

Lecție la cercul 'agrozootehnic

De vorbă cu AUREL BARANGA

L A 5 0 D E A N I

— Tovarășe Baranga, v-ați născut...

— Exact.

— Ați debutat în anul 1929 la „Bilete de papagal”.

— Exact.

— În 1930, împreună cu Jules Perahim, ați scos revista tinerescă, subintitulată „de artă modernă”, „Alge”.

— Exact.

— Până în anul 1934 ați activat în cadrul publicațiilor de avangardă literară.

— Exact.

— Din anul 1934, ați intrat în publicistica democratică și antifascistă a vremii: „Stinga”, „Cuvântul liber”, „Reporter”, „Lumea Românească”...

— Exact.

— Până în anul 1940, când, din pricina fascismului, n-ați mai lucrat în presă.

— Exact.

— Între anii 1940 și 1944 ați fost medic.

— Exact.

— Ați împlinit 50 de ani.

— Inexact.

— Mă rog? 1913, până în 1963...

— Inexact. Întocmai ca eroul meu „Spiridon Biserică”, îmi calculez vârsta altfel. La 23 August 1964 împlinesc...

— Douăzeci de ani...

— Exact.

— După eliberare ați reîntrat în gazetărie...

— Exact.

— Ați publicat reportaje, pamflete, cronici, articole...

— Exact.

— În mai toate ziarele noastre. Și ați reîntrat și în literatură.

— Exact.

— Un volum de proză „Ninge peste Ucraina”... Două de versuri și paisprezece piese de teatru.

— Inexact: cincisprezece.

— Nu le mai enumăr fiindcă dumneavoastră le știți mai bine.

— Exact.

— Și publicul. S-au jucat pe toate scenele noastre și în numeroase teatre din străinătate. La care dintre piesele pe care le-ați scris țineți mai mult? La ultima? „Adam și Eva”?

— Inexact. La cea pe care n-am scris-o încă.

— Atunci o altă întrebare: ce părere aveți despre „prima”?

— Mă gândesc la „Bal în Făgădău” cu o mare tandrețe. Am scri-

s-o în șase zile și șase nopți, ca să răspund unei comenzi sociale. Piesa are naivități infinite, stângăcii, la care astăzi mă uit cu uimire, dar o iubesc fiindcă a fost prima, fiindcă așa, cu ezitări, inadvertențe și dibuiri, a plăcut și a servit.

— A urmat apoi „Voiaj în Noua Caledonie”, comedie necunoscută bucureștenilor. S-a jucat numai la Cluj. De ce?

— Fiindcă mai plătea încă un greu tribut unei orientări impregnate, fiindcă piesa era îmbibată de un spirit vag și evazionist.

— Nu vă gândiți s-o refaceți?

— Nu. E un document al anilor 1946—1947 și așa trebuie să rămână.

— A venit apoi „Iarbă rea”.

— După un lung proces de clarificare, „Iarbă rea” a fost pentru mine un soi de iarbă a fiarelor fiindcă mi-a deschis o ușă de o nebanuită importanță: a scrisului realist, căruia i-am rămas credincios.

— Lucrul a devenit evident în „Recolta de aur”, în „Anii negri”, în „Aurul de triumf” și, ceva mai târziu, în anul 1952, îmi pare, în „Mielul turbat”. Mielul dumneavoastră turbat înfringe regulile biologiei, refuză să îmbătrânească. L-am revăzut de curind la Teatrul

Regional și n-a devenit deloc berbec. L-am gustat. E fraged. Care e explicația?

— Acea pe care o dădea un

crescător de animale la o constituire de specialitate: l-am hrănit rațional, l-am îngrijit părintește. Dovadă: după zece ani i-am refăcut substanțial actul al III-lea.

— Se spune că lucrați mult la o piesă. Cât?

— Până e gata. Sau, mai exact, până cred că e gata. Vezi manuscrisul ăsta? E „Adam și Eva”. Deși premiera a avut loc acum câteva luni, mai schimb o replică, mai scot una inutilă, mai tai, fiindcă să știți, în teatru e important ce scrii, dar e tot atât de important ce scoti. Vorba unui mare om de teatru: ce se taie, nu se fluieră.

— Piesa la care lucrați va fi o dramă?

— Inexact.

— O comedie?

— Inexact. O dramă cu elemente de comedie.

— Și totuși, în ultima vreme ați cultivat comedia propriu-zisă. Mă gândesc la „Rețeta fericirii”,

la „Siciliana”, la „Adam și Eva”.

— Exact. Dar un autor e obligat să-și schimbe genul ca să nu cadă în cel mai grav păcat: șablonizarea.

— Tovarășe Baranga, nu mi-o veți interpreta greșit, fiindcă e un adevăr îndobște cunoscut: piesele dumneavoastră plac. Credeți că a plăcea publicului e prima condiție a unei lucrări dramatice?

— Într-o țară ca a noastră, în care gustul publicului s-a rafinat, unde exigențele de toate naturile au crescut, unde publicul știe ce vrea, cred că da. A plăcea, a interesa pe spectator, a-l captiva, a-l face părtaș clipă de clipă la ceea ce se petrece pe scenă e nu numai o obligație din partea ta, scriitor de teatru: e o datorie. Dramaturgii care își plietisese spectatorii sînt cel puțin... cinici. Un mare om de teatru, Dullin, propunea pentru acest gen de dramaturgi un soi de pedeapsă: să li se citească timp de opt ore o carte de bucate în limba persană, de trei ori pe săptămână.

— Aș voi să vă pun câteva întrebări privind felul dumneavoastră de lucru. Cum scrieți?

— În cap. Da, da, în cap. Până nu „sîd” toată piesa în cap — și replica de final — nu mă ating de hîrtie.

— Și cit durează această perioadă?

— Uneori ani de zile.

— Urmează apoi redactarea propriu-zisă?

— Exact.

— Cit ține?

— La „Adam și Eva”, de pildă, un an de zile și de nopți, fără nici o întrerupere. Precum vezi, genul „ușor” e destul de greu!

— Apropo de calambur. L-ați cultivat o vreme cu mare insistență. Am impresia că ați renunțat. De ce și de cînd?

— De cînd l-am citit pe Bergson și am aflat că calamburul — iartă-mi cacofonia — e prostia inteligențului și inteligența prostului.

— L-au practicat totuși cei mai mari umoriști.

— Exact.

— Atunci?

— A făcut și Bergson un calambur.

— Altă întrebare: care e autorul dumneavoastră preferat?

— De cînd am început să citesc și pînă astăzi — permanent și nedezmîntit: Caragiale.

— Se spune că-l știți pe dinălară.

— Inexact... pe dinăuntru. Vreau să spun că mă silesc să-l înțeleg dinlăuntru universului lui uriaș și inepuizabil. Cred că e unul din primii cîinci mari comediegrafi ai lumii.

AUREL BARANGA — văzut de A. POCH

— Alte preferințe?

— Inexact: alte pasiuni: Shakespeare, Molière, Goldoni, Cehov.

— Dintre contemporani?

— Arthur Miller, Tennessee Williams, Durrenmatt și — în poli-fida sau mai exact în contra filozofiei sale, pe care o condamn — unele piese ale lui Ionesco.

— Dar dintre confrății dumneavoastră autohtoni?

— Toți.

— Cum?

— Da: toți. Vrei să nu mai pot intra pe ușa „Casei Scriitorilor”?

— Să trecem la altă întrebare.

— Exact.

— La piesele dumneavoastră lumea rîde. De ce?

— Asta mă întreb și eu fiindcă trebuie să-ți mărturisesc un secret: cînd scriu, sînt foarte serios. Așa că nu înțeleg.

— Piesele dumneavoastră sînt foarte bine construite. Credeți că e o condiție a scrisului dramatic?

— Extrem de importantă, dacă nu prima. Construcția piesei e analogă temeliei unei clădiri. Ce ai spune despre o construcție admirabilă, în zece etaje, falnică și colorată, dar care s-ar prăbuși în capul locatarilor?

— Mai există și alte condiții la fel de obligatorii?

— Evident: logica acțiunii, consecvența liniei personajelor, vioiciunea scriiturii dramatice: poezia și filozofia ei. Sînt unii care cred că e plină de „filozofie” o replică — vorba lui Jupin Dumitrache din „Noaptea furtunoasă” — scrisă „adînc” fiindcă face apela la un limbaj „abscons” și „inecognoscibil”. Cea mai adîncă și mai plină de filozofie replică din „Scrisoarea” e: „Trăiască coana Joița. că e damă bună”. Cu asta, Caragiale a spus tot privitor la lumea pe care a zugrăvit-o.

— Cu alte cuvinte: simplu.

— Atît de simplu — atîngînd genul — încît în stal, spectator, ai senzația că aceeași replică ai fi putut-o scrie și tu.

— Maestre...

— Mai este...

— Mă rog?

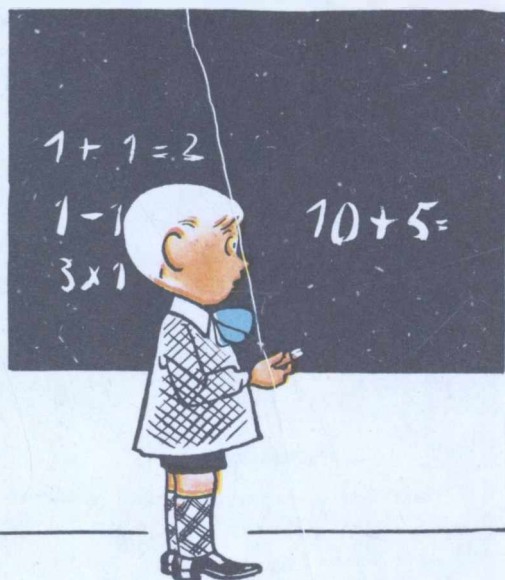
— Așa obișnuia să răspundă Caragiale cînd era interpelat cu titlul „maestre”. Or, dacă marele Caragiale spunea: „mai este”, înseamnă

RODICA T. FLOREA

(continuare în pag. 15)

INTERVIURILE
„URZICI”

Unii profesori duc o lăudabilă muncă de îndrumare a elevilor pentru depunerea de economii la CEC, din care, cu timpul, să poată face excursii, achiziții de cărți etc.

— Am 10 lei într-un buzunar și 5 în altul. Dacă îi pun împreună la pușculiță fac o adunare!
— Dar dacă-i pui la CEC faci o înmulțire!

Desen de
FRED GHENĂDESCU

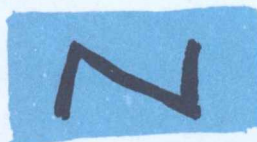

Desen de DUMITRESCU

— Nicule! Mi se pare c-am lăsat de la sobă!
— Ei lasă!... că n-o fi foc!!!

SADI RUDEANU

A intrat la mine în casă ca o vijelie, s-a prăvălit într-un fotoliu fără ca măcar să-și scoată pardeziul, m-a privit fix câteva clipe, apoi a spus, într-o stare de agitație extremă:

— Dacă-ți spun ce mi s-a întâmplat aseară, cazii jos!

Sînt de felul meu un mare amator de senzații, de noutăți, și ascult în extaz orice „bombă” chiar dacă privește persoane pe care nu le cunosc, nu le-am văzut și n-am nimic comun cu ele. Dar mai ales cînd mi se anunță o noutate la care am perspectiva să cad jos, sîngele începe să-mi circule mai repede în vine, sînt pătruns de o bună dispoziție pe care nu mi-ar da-o decît un câștig la Loto cu un bilet la care nu am nici un asociat, și simt așa, ca o furnicătură plăcută prin tot corpul. Recunosc că am în mine o înclinație serioasă spre flecăreală și probabil cîteva fibre de cață, pentru că de multe ori, după aflarea unor noutăți care privesc persoane cu care nu am nici înclin în minecă, mă amestec, comentez, dau sugestii, idei, fac caz, mai adaug și de la mine cînd povestesc mai departe, în sfîrșit, asta sînt și dacă nu m-am ales pînă acum cu capul spart sau cu un proces, se datorește probabil faptului că oamenii sînt îngăduitori, sînt buni, și în marea lor majoritate își văd de treburile lor. Așa că, în momentul cînd a intrat el la mine și m-a prevenit că o să cad jos, am lăsat toate treburile la o parte și m-am instalat, tot numai urechi, într-un fotoliu în fața lui.

— Dă-i drumul!

— N-ai o țigară?

— Lasă țigara, dă-i drumul!

— Stai să vezi! Aseară mă duceam la cinema. Pe bulevardul 6 Martie, lîngă mine, că n-aveam ce face, în casă mă plictiseam, afară ploua, zice: cel mai plăcut ar fi acum la un film, mai ales că eu...

— Și te-ai dus!

— M-am dus! Stai să vezi! Stau la rînd, vreo douăzeci de inși înaintea mea, și casierita parcă abia se mișca. Lîngă mine un tip cu ochelari citea ziarul. Ne apropiem de casă, el...

— Chestia s-a întâmplat la rînd?

— Nu!

— Atunci intră în sală!

Începusem să fierb.

— Stai să vezi!

— Intră în sală cînd îți spun!

— Bine. Intru în sală, îmi găsesc locul, nu știu ce număr aveam, 32 sau 42... a, nu, 52... ba nu... ia stai să văd, că mai am marca și...

— Aveai 52!

— De unde știi?

— Lasă 52 și dă-i drumul!

— Adevărat, că n-are importanță. Intru deci în sală, mă așez, și ce să vezi? Lîngă mine un fost coleg de facultate. De fapt nu chiar coleg, că el era în anul doi și eu în anul întii, dar el în anul trei a rămas, așa că l-am ajuns, dar n-a rămas pe chestie de lenevie, s-a îmbolnăvit, nu știu ce-a avut, o congestie pulmonară, dar gravă, și pe atunci încă nu era penicilină și spunea doctorii că e gata, el însă, avînd o...

— E și asta băgat în pățania ta de aseară?

— Nu!

— Atunci lasă-l!

— Stai să...

— Lasă-l dragă, n-auzi?

Fierbeam bine. Mă foiam în fotoliu de parcă aș fi stat pe ace.

— Bine. Pînă să înceapă filmul mai erau vreo zece minute. Cînd deodată cine crezi că intră? Marieta, de la noi, de la Financiar. Era lumină, așa că am văzut-o bine.

— Era singură?

— Nu!

În sfîrșit. Eram pe drumul bun. M-am așezat mai bine în fotoliu și am aprins o țigară.

— Și cu cine era?

— Cu bărbat-său!

Parcă mă pocnise cu ceva în cap.

— Cu bărbat-său? Și atunci ce vrei?

— Ce să vreau?

— Ce ai cu ea dacă era cu bărbat-său?

— Păi n-am nimic cu ea. Ți-am spus numai că am văzut-o și că era cu bărbat-său. Zice: „Ce loc ai, Marieta?” Zice: „24”. Zice: „Vezi că trebuie să fie mai în față pe dreapta, că...”

— Ea intră în povestea ta de aseară?

— Nu...

— Nici bărbat-său?

— Nici!

— Atunci ce mi-i bag?

— Păi vroiam să...

— Las-o balta cu Marieta, n-auzi? Dă-i drumul!

Începusem să dau în clocot

și simțeam cum mi se urecă tot sîngele la cap.

— Și cum îți spun, începe jurnalul. Se termină, se face lumină, și abia așteptam să înceapă filmul. Ai văzut „Babette pleacă la război”?

— Da!

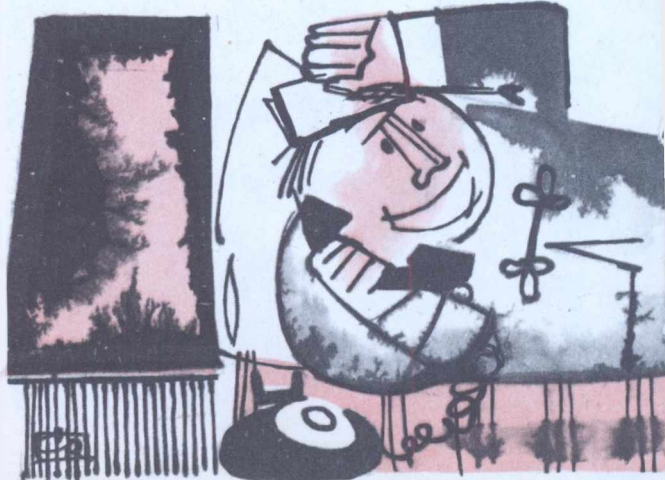
— Ce zici?

— Ascultă, îmi spui chestia de aseară sau nu?

— Da! Scena aia însă cînd ăla, Schultz, își aprinde țigara și sar toți în aer, e grozavă! Ea însă să știi că m-a lăsat rece. Auzisem că apare nu știu cum, că are un corp așa și pe dincolo, că e vampoasă și cînd colo aici...

Probabil însă că a zărit în ochii mei o licărire ucigașă, deoarece s-a întreprins singur:

— Adică las-o. Tocmai se terminase jurnalul și vine unul la mine: „Tovarășe, zice, dumneata stai pe locul meu”. Scot biletul și i-l arăt. Era numărul scaunului pe care

SECRETARUL LITERAR: — Hm, asta-i comedie? Mă faci să râd!

is gazul

Un actor

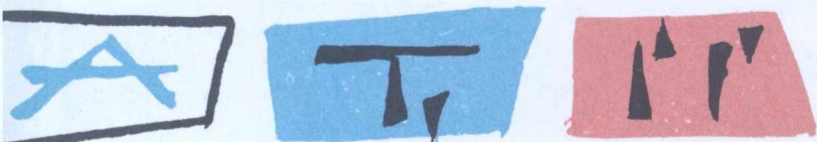
*Întâ încearcă stilul cavernos
Cu replica subtil silabisită.
Îl plictisește faptul și-l irită
Că n-are timbrul indeajuns de gros.*

*Apoi pe rînd, alent se exercită
Să fie dur, patetic sau sfios
Ca sala să-l aclame furtunos
Cu frenezia ei nestăpinită.*

*Nu știe cum să facă să-și arate
Tulburătoarea-i personalitate
În jocul lui de scenă din prolog*

*Cînd trebuie convingător să spună
O frază ce-l frîmîntă de vreo lună:
„Poftiți la masă, domnilor, vă rog!”*

MIRCEA PAVELESCU

stăteam. El se enervează și strigă:
„Numărul e falsificat! Țsta era
2 și dumneata l-ai prefăcut în
trei!” „Adică cum, zic, eu sint un
pungaș?” Și m-am ridicat în pi-
cioare.

„Aicea e!” mi-am spus. În sfîrșit,
bine e-a ajuns la fapt. Nu era chiar
ce așteptam eu, dar tot era ceva.

— Și zici, au sărit să vă despartă?

— Nu!

— Bravo! Începe să-mi placă!

Și cum a fost? L-ai atins tu întîi?

— Nu!

— A dat el?

— Nu!

— Dar ce-a făcut?

— Și-a cerut scuze! A venit pla-
satorul și i-a dat alt loc! Greșise
rasierita. Și pe urmă ce, era să
încep să mă bat cu un om pentru
o vorbă aruncată la nervi?

Ajunsesem un fel de cazan în
care s-au introdus prea multe at-
mosfere și mai era o secundă pînă
să facă explozie. M-am înclăștat
de fotoliu.

— Zi-i mai departe.

— Păi asta-i!

— Ce „asta-i”?

— Păi casierita! Se poate, ai o
sală de o mie de locuri și dai două
bilete pe același loc? Credeam că...

— Ieși afară!

Am scos un asemenea răcnet că
într-o secundă era la ușă și în se-
cunda următoare era pe scară.
M-am întins în pat cu o compresă
rece pe frunte. Deodată a sunat
telefonul. Am ridicat plictisit re-
ceptorul:

— Alo!

Și am auzit vocea unui alt amic.

— Alo! Să-ți spun o bombă!

O știi pe Dana?

— Aia blondă?

— Da! Știi că s-a căsătorit de o
lună cu Matei!

— Țla înaltu’?

— Da!

— S-au luat din dragoste!

— Știu!

— Îl lasă!

— După o lună?

— Da!

— Luați din dragoste?

— Da!

— Dar n-a dat divorț?

— Ba da!

— Deci e sigur?

— Precis!

— Formidabil!

Și mi-am revenit.

— Sper că n-o să fiți atît de bătăran incit
să plecați fără să-mi aduceți floarea sus...

Desen de NELL COBAR

Epigrame și EPITAFURI

primite de la
cititori

Nehotărîtul la starea civilă

Întrebat să spună „da”
A rămas tablou sadea
Și-a răspuns cu glasul lin:
— Eu, tovarăși... mă abțin!

Băghină Artistică
— Tr. Severin —

Unui lingușitor

Un prieten mi l-a arătat
Cînd traversam un colț de stradă.
— Ce țanțoș umblă Stratulată
Cînd nu e șeful... lui să-l vadă.

Conciatu Traian
— Caracal —

Unei surori medicale, lipsită de sollicitudine față de bolnăvi

Pentru că pe-alții îi înțepi de zor
Te simți cumva prea obligată,
Cînd la-ntrebări răspunzi bolnavilor,
Să fii și tu tot... înțepată?

Unei asistente medicale, care nu-și face datoria

Titlul tău de „asistentă”
Ții, morțiș, să nu ți-l riști,
Și atunci, perseverentă,
Nu lucrezi, ci doar... asisti.

Dr. Gh. Eugen Bucur
Sanatoriul balnear
— Pucioasa —

Poetului... modest:

— Un geniu e modest. Și așa-i stă bine
Vorbitu-v-am vreodată despre... mine?!

La mormîntul unui „crai”:

Soția la mormînt și-adapă
Cu lacrimi ochii ei senini.
Mă-ntreb o fi la el în groapă,
Sau e, ca-n viață, prin... vecini?!

Aurel Iordache
— Găești —

Unui tînăr inginer chimist, fost muncitor

El crește-ntre retorte, nici gînd de obosală
În fabrică e primul, precum a fost și-n școală
Laboratoru-i casa și e-un modest erou:
Mendeleev ar spune că-i... elementul nou.

Ion Velican
— Timișoara —

Unei taxatoare care și-a petrecut concediul la mare.

I-a rămas în amintire
Doar un singur amănunt:
Că pe plaja de la mare
Tot nisipul e... mărunt.

Unui vilegiaturist chefliu

La sosire a citit:
„Bine ați venit”
La plecarea mulți au spus:
„Bine că s-a dus”.

S. Loveanu
— București —

Unui șofer care conduce în stare de ebrietate

— Cînd treci stopul în mașină
Sticla-ți goală e de vină...
Dinsul ripostă senin:
— Nu-i de vină, e de... vin!

Ion Gionea
— București —

EPITAFURI

Unui deștept

Doarime în coșciugu-i drept,
Însă nu mai e... deștept.

Pop G. Ioan
elev cl. X-a
— Brașov —

Unui astenic

I-au prescris toți pentru boală
O liniște mormîntală.

Unui fumător

Știți cît ne-a amenințat
C-o să se lase de fumat!

Unui poet mediocru

El chiar și fără poezie
Tot a intrat în veșnicie!

Unui critic literar

Cele mai frumoase și mai scumpe flori
Le-a primit, săracul, de la... scriitorii.

N. Culee
— București —

Unui birocrat

S-a izolat de lume c-un metru de țărîină
Nimic nu mai rezolvă, dar nici nu mai amină!

Danciu Constantin
— Lupeni —

Croitorului meu

M-a aminat, m-a păcălit
Să-i bat o vară-ntreagă drumul.
Acuma-i gata, s-a sfîrșit!
(El în persoană), nu... costumul!

Dumitru Huștiuc
— București —

Unui motociclist Don Juan

Își iubea motocicleta
Mai ceva decît pe Geta.
Și gonind spre Țăndărei
A murit de dragul ei.

Vida Ștefan
— Satu Mare —

Unui „umorist”

La moarte nu te-am mai jelit,
Am plins destul cînd te-am citit!

Geo Ciolcan
— București —

Unui somnoros

Dinsul doarme liniștit
Nici nu știe c-a murit.

Gabriel Teodorescu
— București —

Unui bețiv

Ce rost mai are-un epitafor?
Ori viu, ori mort, el tot e praf.

Eug. Popescu
— București —

Tot unui birocrat

Sub această piatră mare
Zace-un birocrat din fire
Are număr de intrare,
Însă n-are de ieșire.

D. Mazilu
— București —

Cu respect

— urmare din pag. 4 —

Spuneam mai sus, tovarăse Tutilă, că în numeroase rînduri, colectivul a încercat să vă ajute, criticîndu-vă în ședințe și punînd punctul pe i. Pe semne însă că „i”-ul era prea mare și punctul prea mic. Așa că în continuare ați primit și cîteva sancțiuni. „O să mă îndrept” răspundeți dumneavoastră. Și într-adevăr v-ați îndreptat. Luați mașina întreprinderii și vă îndreptați zile și săptămîni înspre locuri pitorești ca să dați uitării lipsurile, necazurile și amănuntul că întreprinderea are mare nevoie de mașină. Ah! și ce bine vă simțeați în stul darnic al naturii, al mărinimoasei naturi, care te rupe de tot ce înseamnă meschin, păcătos, critici și sancțiuni...

Intrucît ne închipuim că timpul dumneavoastră este prețios și că fiecare minut îl drămuiți cu deosebită atenție, socotim că e timpul să terminăm. Și noi și dumneavoastră.

În încheiere, vă strîngem mîna cu puterea Ursului.

„URZICA”

La Combinatul de industrializare a lemnului Pipera, pentru a proteja cheresteaua depozitată în atelier, s-au confecționat niște panouri din carton gudronat, care însă, din neglijență, stau aruncate prin curte.

Desen de A. ANDRONIC

— De data asta am confecționat panouri din scinduri, ca să le protejăm pe cele de carton.

DE LA 6 LUNI LA 1 AN

Exact. Asemenea termene — de la 6 luni pînă la 1 an — sînt necesare unor persoane de pe la unele instituții sau întreprinderi, ca să... nu răspundă la sesizările „Urzicii“.

Un exemplu îl dă...

Cooperativa „Înfrățirea“ din Piatra Neamț...

Tovarășul președinte al acestei cooperative nu catadixeste, de șase luni, să răspundă la sesizarea nr. 4 724, în care i s-a arătat că, la unitatea de cizmărie din str. Victoriei, responsabilul Brenner nu emite bonuri pentru sumele încasate de la clienții cărora le pingește pantofii.

De ce nu răspunde tovarășul președinte, nu știm. O să-l întrebe probabil URCM Bacău. Știm însă că legalitatea trebuie res-

pectată. Pantofii trebuie pingeliți, responsabilul trebuie să emită neapărat bon, iar președintele trebuie să emită neapărat răspunsuri. Ca să știm ce este de făcut cu responsabilul.

Că dacă nu emiți bonuri ieri, nu emiți azi și nu emiți mâine, te demite poimîine.

Sfatul popular al raionului Adjud...

...nu se deranjează, de șapte luni, să răspundă la adresa 3 834, referitoare la întreprinderea de industrie locală „30 Decembrie“ din Adjud, care a livrat întreprinderii ISBC Eforie Nord... 500 de coșuri de răchită, defecte și... refuzate, în „valoare de 6 700 de lei care n-au fost imputați nici unui vinovat.“

Deci se pun două întrebări: cine răspunde de această sumă și cine nu ne răspunde de la sfat?

U.R.C.C. Bacău...

...nu se sinchisește, de 11 luni, să răspundă la sesizarea 4 279, prin care i s-a comunicat că în nr. 1 din 1963 al revistei a fost criticată URCC Tg. Ocna pentru cocoloșirea unui gestionar incorect și scandalagiu, Oena Năstase, de la bufetul din comuna Larga.

Va să zică, URCC Tg. Ocna își cocoloșește subalternul din Larga, iar URCC Bacău îi cocoloșește pe cei de la URCC Tg. Ocna.

O cocoloșire în circuit închis, care am tot sperat că o să facă scurt circuit. Dar uite că e lung.

Secția sanitară din Sfatul Popular al Capitalei...

...nu binevoiește să răspundă — de exact un an de zile — la sesizarea 10 234 privitoare la modul nepractic în care se eliberează salariaților bolnavi, internați în spitalele din Capitală, certificatele medicale.

Asupra acestei sesizări, „Urzica“ a și revenit, în cursul anului, de două ori. Totuși nici un răspuns.

Revenim pentru a treia oară cu speranța că boala lungă nu e moartea sigură... a răspunsului.

SIG. HOROVEANU

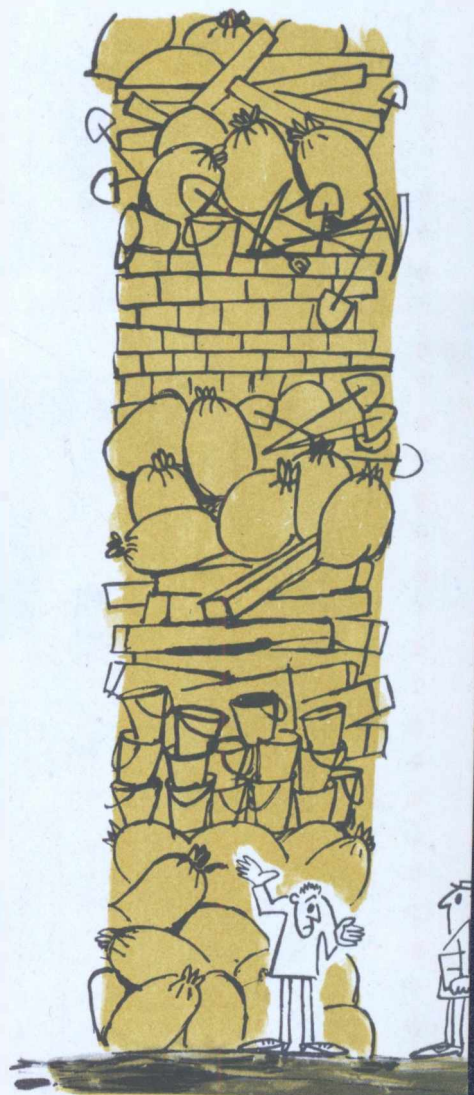
C. CRISTACHE

Desen de V. TIMOC

— Un birocrat antipatic! Nu e chip să schimbî cu el o vorbă stă tot timpul cu nasul în hîrțile urgente!...

Șantierul nr. 6 Suceava deține mari stocuri supranormative de materiale de construcții.

— Stocuri supranormative?... Asta mă depășește!

Desen de M. GROSU

NU MAI CRED

in zimbete

...Ușa biroului se deschide lăsînd drum liber șefului nostru de serviciu. Dimineața, spune un bariton al „bună dimineața!” apoi ne zîmbește tuturor, indiferent de echipa de fotbal pe care o simpatizăm... că șeful e ahtiat după volei. Șeful dispune de un adevărat arsenal de zimbete: zîmbet de doică, de înger, de tată, de mamă, de prieten, precum și alte sortimente.

La început, naiv cum sînt, am crezut în zimbetele șefului. Nu mi-a trebuit însă multă vreme pentru a mă convinge că zimbetele lui nu prevestesc nimic bun. Sînt cîteva luni de cînd mi-a zîmbit prima oară.

— Tovarășe Prepelită, mi-a spus, zîmbindu-mi ca un prieten, te rog să întocmești o situație cu livrările din luna trecută.

Am icnit ca lovit în plexul solar. Nu-l credeam pe șef capabil de o asemenea lovitură. N-aveam evidența livrărilor la zi. N-o aveam nici la lună! Am scăpat din mrejele acestui zîmbet promițînd că voi întocmi situația. Dar șeful, capricios la culme, n-a renunțat la zîmbetul de prieten. Adică la livrări. Acum, am ajuns să cunosc ce înseamnă fiecare zîmbet: cel de doică, realizări trimestriale, cel de tată, referate către minister, cel de mamă, situația aprovizionărilor necesare fiecărui șantier... Mie personal mi-a zîmbit ca o mamă, ca un tată, chiar și ca doică, de-am ajuns, eu, om al muncii, să nu mă mai pot odihni la birou. D-aia,

nu mai cred în zimbete. Și ca să nu cad în astenie, pînă la urmă am apelat la instinctul de conservare. De opt zile experimentez o metodă care dă rezultate excelente. Acum opt zile, cînd șeful mi-a zîmbit ca o mamă, am înțeles că iar vrea situația materialelor pe fiecare șantier. Situația asta mi-o mai zîmbise dînsul de două ori pînă atunci, dar cu metoda mea i-am anihilat dorința. Așa că i-am răspuns:

— Tocmai voiam s-o fac, tovarășe șef. Numai că astăzi iar plec la minister pentru ciment.

— Și, la ciment te gîndeai dumeata adineauri de păreai așa, dus departe?

— De ce să mint, mă gîndeam la bunica...

— Ce legătură are bunica dumitale cu cimentul?

— N-are. Dar, știți, sînt clipe cînd te duce gîndul la cei dragi...

— Să revenim la ciment.

— Tocmai asta și vreau, i-am răspuns felițîndu-mă în gînd pentru subtilitatea prin care l-am făcut pe șef să aducă chiar dînsul vorba de ciment. Și, mai subtil, am continuat, cu puțin tremolo în glas: ... Parcă o văd... Vara sta sub nucul din curtea noastră și tricota flanele, cîntînd: „Aveam douăzeci de ani, cînd treceam pe sub plopii fără soț”... Scuzați, nu prea știu cuvintele. Mi se pare că e invers... Știți, tricota și modele bob de orez...

— Tovarășe Prepelită, lasă pialaful, spuse șeful.

— Il las, tovarășe șef, că micnici nu-mi place dacă nu-i cu pipotă. Așa că plec la minister pentru repartitia de pipote, pardon de ciment.

— De opt zile te tot duci pentru treaba asta...

— Sînt 800 de tone, tovarășe șef! O cantitate mult prea grea chiar și pentru doi proaspeți campioni mondiali la haltere. Iar eu duc singur în spina răspunderea pentru cantitatea asta. Așa că, zbor la minister. Și am plecat. Aici e subtilitatea. Să plec. Să nu rămîn în birou, pradă capriciilor profesionale ale șefului meu. Aprovizionarea șantierelor cu materiale este o problemă de care șeful se interesează îndeaproape. Eu i-am prins pulsul. Și cum îl văd că-mi zîmbește codificat, îl iau cu vorba pe ocolite și aduc vorba despre repartitia de materiale. Șeful e nevoit să renunțe la zîmbet, deci și la situația pe care mi-o cere. De opt zile îl duc cu cimentul. Respectiv de opt... filme. Astăzi îl văd pe al nouălea. După film, îndrug eu ceva plauzibil și-mi pregătesc filmul de mîine. Vorba aia, dacă nu ești deștept cît trăiești, p-ormă regreti!

— Și zi, așa, Mihai, pleci în concediu la Govora? Frumoasă stațiune, spun eu prietenului meu Mihai, pe care l-am întilnit, după film, într-un restaurant.

— Apropo, Andrei, ești și tu în concediu?

— Nu băiete, eu sînt în producție.

— Aici, în restaurant?!

— Nu te lua după aparențe. Cu gîndul sînt la minister pentru niște repartitia de ciment.

— Și de ce nu-ți duci și aparența lingă gînd? Adică la minister...

— Ce-s prost? Dacă mă duc astăzi, nu mai pot pleca mîine. Mi-am programat zece zile pentru repartitiile astea. Acum sînt la al nouălea film. Mai respir și eu, mai o bere, mai o cafea... Că dacă stau în birou mă astenizează șeful cu capriciile lui. Cum mă vede îmi cere tabele și situații...

— Voinea, șeful vostru, e un om admirabil.

— Poate. Cînd nu zîmbește. Cum țî-a zîmbit, țî-a și dat de lucru.

— Am impresia că ești tu prea comod.

— Comod? Eu? Eu care de nouă zile alerg după repartitiile de ciment?

— Spuneai că te duci la filme. La urma urmei, nu iei leafă pentru asta.

— Am crezut că mi-ești prieten! Nu știam că ții cu Voinea! Și

dacă-i așa, ia spune-mi, cine țî-a suflat ție în liceu la lecția cu principiul lui Arhimede? Voinea sau eu? Și drept recunoștință, mă critici.

— În schimbul lui Arhimede țî-am făcut teza la istorie, cu „Căderea Constantinopolului”...

— Și ce, se compară? Constantinopolul a căzut, dar principiul lui Arhimede stă în picioare și astăzi! M-am edificat ce fel de om ești! Adio!

— Tovarășe Prepelită, ai adus repartitiile?

— Sînt ca și aduse, tovarășe șef... Mîine, între 9 și 11, le vizionez. Așa, că eu am să plec la minister pe la 8, că poate nu găsesc bilet.

— Ce bilet?

— De tramvai... asta, vreau să zic invers...

— Cum invers, tovarășe?

— Chiar așa, cum invers!? Ce, noi avem timp de invers? Eu lucrez operativ... Am înmînat adresele pentru repartitia chiar lui Ionescu de la minister. Lui, personal. Le-a studiat îndelung și a spus...

— Auzi! Să știi că Ionescu nu mai e la minister.

— Dar unde e?

— La restaurant!

— La restaurant?

— Da! Și nu mai e funcționar! E ospătar.

— E ospătar?

— Da! Uite și repartitiile! Le-a adus ospătarul Ionescu de la restaurant! Le-a găsit pe masă, le-a studiat îndelung și le-a adus aici! Ce spui?

— Mă întreb ce-au căutat repartitiile la restaurant!

— Și asta în timpul serviciului! Ce părere ai despre niște repartitia care se duc la restaurant în timpul serviciului?

— Tovarășe șef, poate îl s-o fi făcut sete! În definitiv, o repartitie... e și ea om, nu? Dacă-i este sete, ce să facă?

— Să bea apă! Sau să-i fie sete în orele libere! Pricipi?

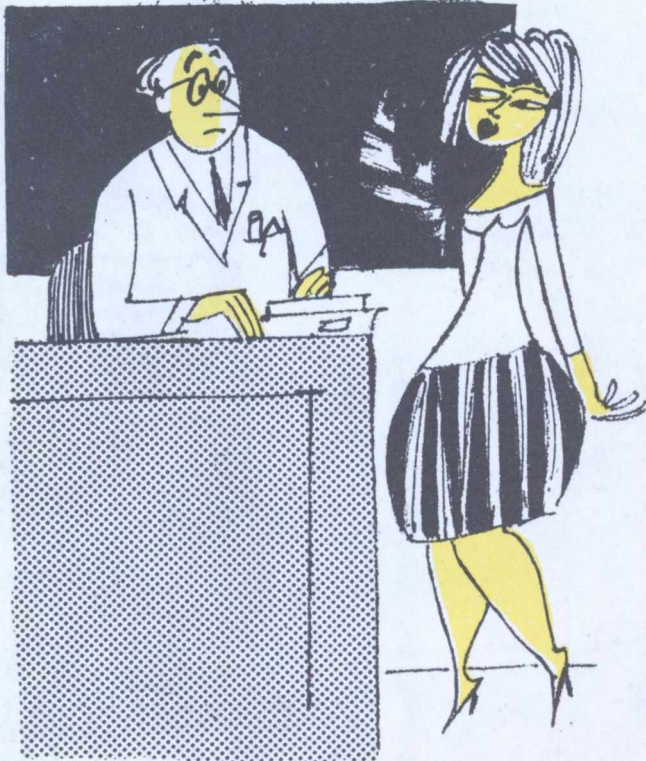
— Încep!

— Eu cu dumeata n-am nimic! Dar să știi că repartitiile astea vor fi sancționate! Și nici la primă să nu te gîndești o vreme... adică să nu se gîndească!

Și șeful zîmbea amabil. Dar poți să mai crezi în zimbete?

VASILE RĂDULESCU

Desen de A. LUCACI

— Din ce se compune atomul?
— În primul rînd din proton, apoi din reion, perlon și urson!

„SUSȚINĂTOR“ AL NEGRILOR

de STELIAN FILIP

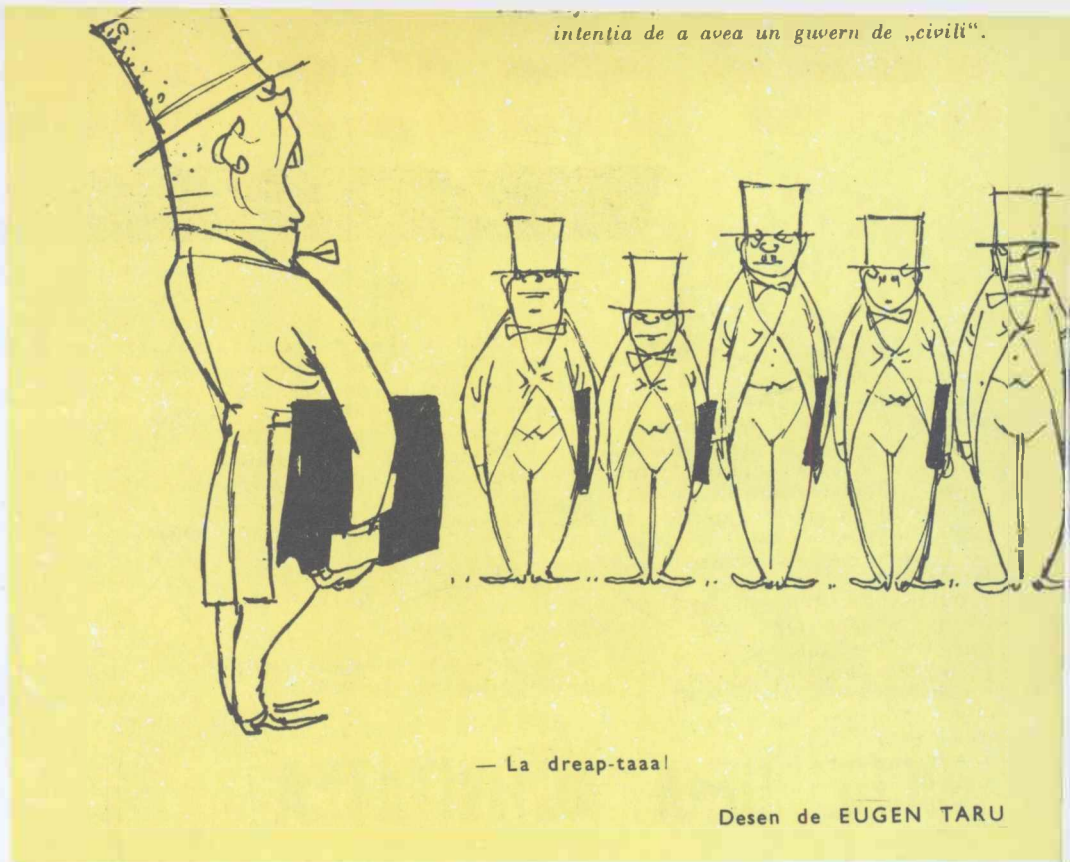
— Să știi că eu m-am hotărît, amice,
Și nu că vreau să fiu original
Ori să stîrnesc în jurul meu scandal
Dar asta mi-e „vederea“, cum se zice.

În negri văd elanul colosal
De a sări și-n flăcări (fără bice!)
Și rasa lor nicicînd nu se dezice
Așa că-mi fac din ei un ideal.

Toți banii din transportul de banane
Li investesc de mîine-n contul lor
Creîndu-le condiții mai... umane

Să se convingă orișice yankeu
Că negrilor le este mai ușor
Să leșine pe ring, în contul meu.*)

*) Cel de la bancă

— La dreap-taaa!

Desen de EUGEN TARU

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

S-a închis grădina botanică

Direcția grădinii botanice din Liège (Belgia) a pus-o de mămăligă! Pe poarta instituției a apărut următorul afiș: „Inchis din lipsă de personal de supraveghere“. Întregul „personal“ e un biet paznic bătrîn, care s-a îmbolnăvit și ca atare s-a închis grădina.

Păcat de grădină, care are un fond bogat de specii vegetale!

Numai că grădina nu suferă de fond. Suferă de fonduri...

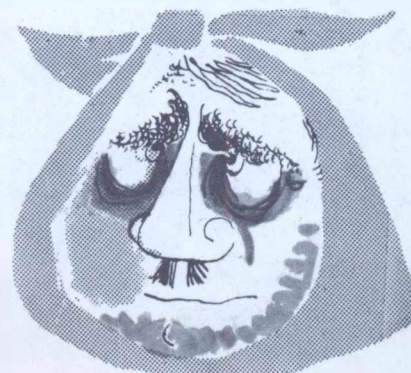
Cartea donjuanilor

Cartea de căpătîi a donjuanilor de toate vîrstele a apărut în sfîrșit! A fost editată în California și poartă titlul „Manualul oficial al admiratorilor fetelor frumoase“. Donjuanii au năvălit cu atîta pasiune în librării, încît au dat gata tot tirajul într-un timp record. Acum trebuie să se tipărească ediția a doua, în care se spune că autorul intenționează să adauge următorul subtitlu: „și frumusețea se măsoară cu dolarul“.

Titlul ediției a doua deocamdată nu-l știm. Cel mai potrivit ar fi: „Manualul admiratorilor zestreilor frumoase“.

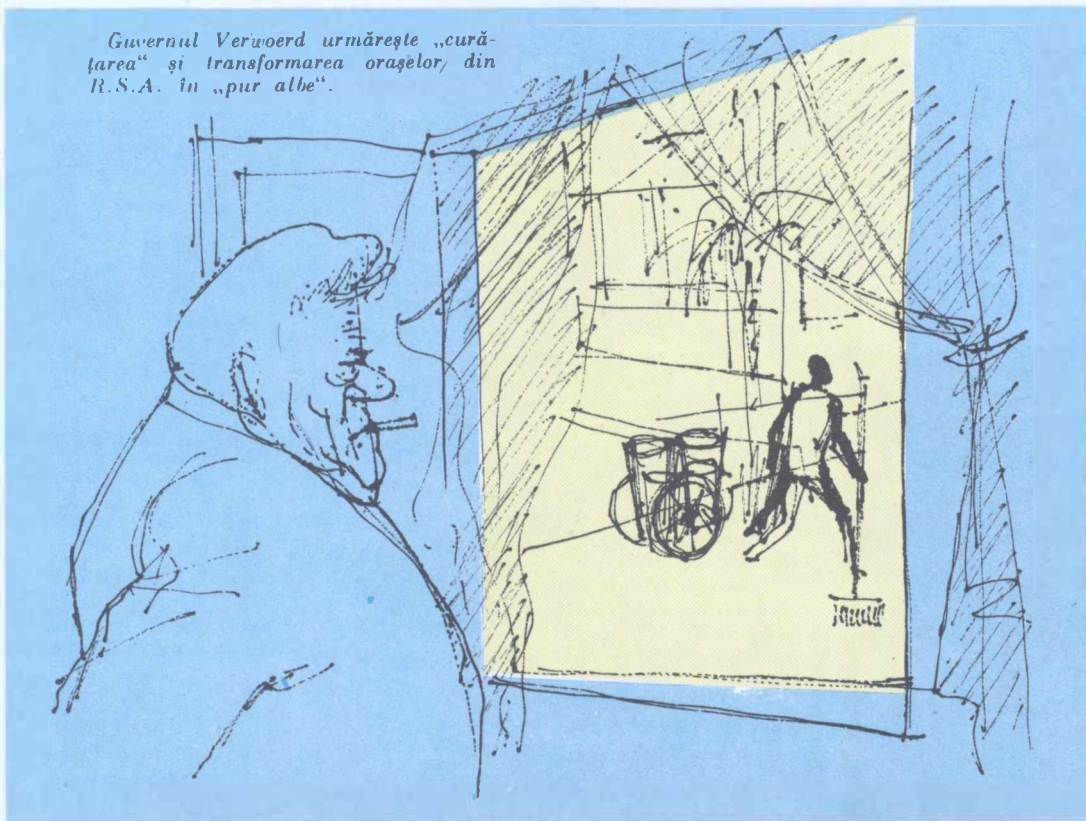
Pungoterapia

Asistența medicală este în Spania un articol de mare lux. Ziarele arată că o simplă plombă dentară costă cît salariul pe cîteva zile, iar o extracție cît salariul pe două săptămîni. De aceea, mulți pacienți nu au posibilitatea să suporte o extracție. Adică, o extracție din gură ar suporta-o ei. Dar nu pot suporta o extracție din... pungă!

„PRIVILEGIATUL“

Guvernul Verwoerd urmărește „curățarea“ și transformarea orașelor din R.S.A. în „pur albe“.

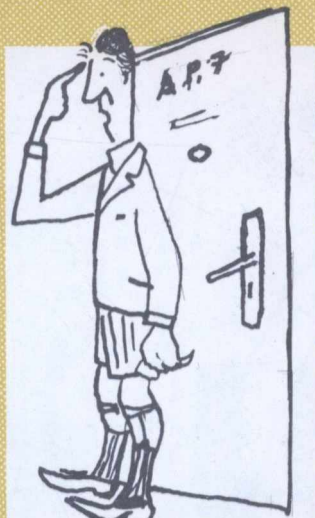
VERWOERD: — Din păcate nu pot să-i evacuez chiar pe toți....!

Desen de CIK DAMADIAN

Copilul care așteaptă la rînd:
— Nu-i așa, nene, că e bine
să te tunzi pe elefant?

Desen de G. PAPAȘIAN
din serial „Înainta-Craiova

— Robinetul l-am închis, fo-
cul l-am stîns și totuși am sen-
zația că am uitat ceva!!!

Desen de ROMEO MORARU
din serial „Steaua Rogii”-Tg. Muză

JOCUL DE-A ACTIVITATEA

Bandici Maria poate fi găsită zilnic la grădinița din comuna Ciuhoi, regiunea Crișana. Întrucît a depășit vîrsta preșcolară și chiar a școlarății, are calitatea de educatoare. Însă după cum spun toți care o cunosc, îi place joaca. Care sînt „jucăriile” ei? Multe și... lăuate la voia întîmplării. Una este și asigurarea frecvenței grădiniței sezoniere de către toți copiii între 3 și 7 ani. Dimineața însă venind la serviciu, micii pensionari așteaptă să fie numărați de ea. Dar Maria Bandici îi întreabă:

- Cîți sînteți azi?
- Nu știm, că nu ne-am numărat.
- Și ce mai așteptați?
- Să ne înveți matală numărătoare!
- Lasă că vă învăț eu minte să mă mai învățați voi ce să vă învăț!
- Mai bine arătați-ne cum să socotim! cere un puști cu păr bălai și ochi albaștri.
- Nu zău? Păi, dacă vă învăț să socotiți, ce o să mai faceți la școală?
- Educația! se aude o voce cristalină.
- Dar eu ce fac aici? se supără educatoarea.
- Act de prezență!
- Cine vorbește?
- Toată comuna! Cică, de cînd

sîntem aici, n-am învățat nici un joc măcar.

- A, asta vreți? Atunci să pun radio-ul!
- De ce, tovarășă educatoare?
- Poate transmite acolo un joc... de doi.
- Păi noi vrem jocuri de-ale noastre.
- Și asta ce, e străin?
- De-ale noastre, de-ale copiilor.
- Asta-i bună! Credeți că la anii mei îmi mai arde de joacă?
- Atunci cel puțin învățați-ne un cîntec pentru cei mici.
- Cum să vă învăț, dacă nu știți notele?
- Păi, îl cîntați dv. întii.
- Să cînt? Dar ce, sînt stație de radiodifuzie?
- Păcat! Că de acolo auzim seara „Noapte bună copii!”.
- Și ce, eu nu vă spun bună seara?
- Da, dar acolo ni se spune, așa, după o poveste.
- Dacă vreți povești, e foarte ușor. O să vă citesc ultimul meu raport de activitate.
- E cu Făt-Frumos?

Dar educatoarea nu răspunde. Asta nu-î treaba copiilor, ci a celor mai mari. Adică a celor mai mari decît ea, deoarece Maria Bandici, în loc să aibă grijă să se joace copiii, se joacă ea... de-a activitatea.

VALERIU FILIMON

Mă vizitează

Sînt de cîteva zile internat în spital pentru analize. Abia așteptam să se facă duminică, ora trei, ca să văd cine mă vizitează. Vorba ceea: amicul bun, la nevoie se cunoaște. Și, în sfîrșit, sosi primul vizitator. O colegă: Stăneasca de la Contabilitate. Cum a intrat pe ușă a spus:

— Nu știu ce-i cu mine. Mi-e tare rău. De cîteva zile mă supără stomacul, am grețuri, amețeli, groaznic. Cred că am un ulcer duodenal dintr-o gastrită neglijată. Dar nici tu n-arăți prea bine. Eer nu-s expertă în medicină, dar Pușa zicea că poți să te și cureți. Eh! Tot trebuie să murim odată și odată, nu-i așa? spuse ea zîmbind și mă bîtu pe mînă consolator.

Abia ieși Stăneasca și intră Dumitrescu de la Proiectări, antrenorul echipei de popice din întreprindere. Mă bîtu pe umeri și pe burtă amical și zise:

— N-ai nimic, bătrîne, sus capul! Astea-s ipohondrii. N-ai nici pe dracu', doar că ți-e lene, este? O leacă de sport, zău nu ți-ar strica. Puțin box! Uită-te la mine! bubui

el, și-și suflecă minceala, dezvelindu-și mușchii de oțel.

Să bat în lemn, n-am fost încă nici o zi bolnav! Nu pot să-i sufăr pe ăștia prăpădiții, care, cum au o leacă de angină pectorală sau două-trei pietre la rinichi, sau, cad la pat ca niște fetițe! Nevoinții ăștia n-au decît să crape! țipă el furios și-și aprinse un trabuc.

Apoi a sosit Gheorghian foarte îngrijorat:

— Doamne, doamne, cine ar fi crezut că o să fii atît de bolnav! Și mătușă-mea, sâraca, a început tot așa. O durea ceva, tot așa, ca pe tine, și a doua zi a murit subit, de n-a apucat să zică nici pis. Numai pe mina medicilor să nu încapi! Dar nu te speria. Fii bărbat! Curaj! Mai există minuni! Trebuie să ai încredere!

Abia a plecat că lingă patul meu s-a așezat Predescu de la cultural. Gusta cu poftă din compoturile și pișcoturile ce mi s-au adus.

La al cincilea vizitator, am trimis vorbă cu sora de serviciu că sînt plecat în deplasare.

PETRE BOKOR

...Să fie șoferii corecți

În „Urzica” nr. 15, în foiletonul intitulat „Suceu-suceu și Stătescu”, semnat de colaboratorul nostru, scriitorul Tudor Mușatescu, s-a criticat o gogonată ispravă a unor salariați de la Autobaza Făgăraș, pendinte de I.R.T.A. Brașov, pe numele dinșilor: Stătescu Balica Cezar, șef de coloană, și Cocan Ion, șofer.

Șeful Stătescu, în loc să transporte cu o basculantă a întreprinderii niște materiale pentru întreținere de drumuri, a transportat o baracă-chioșc a unor persoane particulare, — iar șoferul Cocan, în loc să transporte cu autocamionul un grup de muncitori la o carieră, a transportat... 28 de călători clandestini.

În urma acestei critici, I.R.T.A. Brașov i-a pedepsit pe cei doi incorecți cu „retrogradarea pe cîte 30 de zile din funcțiile respective”.

Ambii vinovați, aflînd sancțiunea, ar fi exclamat: Scump, dar face! O critică semnată de un scriitor ca Tudor Mușatescu merită atîția bani!

...Să fie respectat Victor Hugo

În „Urzica” nr. 16, în foiletonul intitulat „Victor Hugo pentru uzul școlărilor”, a fost criticată defec-

tuoasa traducere a unor versuri ale poetului francez Victor Hugo dintr-o antologie apărută în „Biblioteca școlărilor”.

La această critică, Editura Tineretului ne trimite edificatorul răspuns că... poeziile cu pricina au fost reproduse din diferite lucrări, apărute mai de mult, în Editura pentru literatură.

În felul acesta, critica „Urzicii” a lovit... doi iepuri dintr-o dată. Mulțumim Editurii Tineretului... pentru colaborare.

...Și să se officieze căsătoriile solemn!

Tot în „Urzica” nr. 16 s-a criticat (în foiletonul intitulat „De profesie telegramă fulger”) modul necorespunzător în care se officiau căsătoriile la Sfatul popular al comunei Poenari-Vulpești (regiunea București): într-o aceeași încăpere, în care — laolaltă cu oficiul de stare civilă — mai funcționau... registratura, dactilografia și agenția P.T.T.R.

Sesizat, Sfatul popular al raionului Răcari ne răspunde că această critică „a constituit, pentru stat, un prețios sprijin în munca sa”.

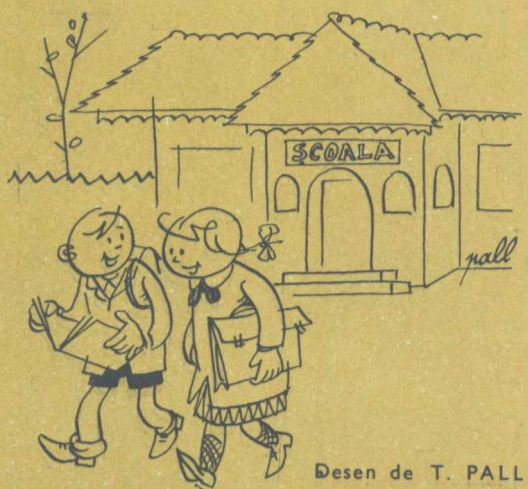
Acum, cică, în acea încăpere, lucrează numai contabilul și casierul sfatului comunal. Celelalte servicii au fost mutate în alte încăperi, iar... căsătoriile se officiază acum „în biroul tovarășului președinte, care are o cameră frumos mobilată, curat întreținută, și în care se află în permanență flori, creîndu-se astfel o atmosferă foarte plăcută”.

Așa, da!

Trăiască mirii și nunii mari!

G.

Manualul de Limba Română pentru clasa a II-a, scris în colaborare cu Poafic „Casa Școlărilor”, coperta manualului de metică pentru clasa I-a.

Desen de T. PALL

— Aritmetica asta de clasa I-a, care de fapt e Limba Română de clasa a II-a, cred că a fost legată de un meșter clasa a III-a

Răbojul URZICII

Trei locomotive

Mecanicul de locomotivă Moise V. Ion a avut în primire, întâi, locomotiva 50 570 a depoului CFR Buzău pe care a întreținut-o atât de bine încât a băgat-o în reparație generală înainte de termen.

I s-a dat apoi locomotiva 150 062 pe care tot atât de bine a întreținut-o încât a consumat cu ea o mai mare cantitate de combustibil decât era normal. Când lucra pe această locomotivă a făcut o dată tovarășul Moise și următoarea boroboată: n-a predat la stația finală documentele de transport respective încât 51 de vagoane au fost oprite în stația Adjud, neștiindu-se direcțiile către care trebuiau îndrumate. Pentru staționarea celor 51 de vagoane s-a plătit și locație: 2 142 de lei.

Acum, tovarășul mecanic Moise V. Ion are în primire o locomotivă de categorie mai mică.

Și l-a întrebat, cică, un coleg:

— Pe această locomotivă vei lucra mai conștiincios?

La care, tovarășul Moise, cică, a răspuns:

— De unde vrei să știu? Ce sînt eu, profet?

Adică... mecanic de locomotivă crede că e.

Cămine culturale

La căminul cultural din comuna Purcăreni (raionul Sft. Gheorghe) directoarea Stroe Maria are salariu dar n-are... activitate. În satul Zizin, pendinte de comuna Purcă-

reni, directorul căminului cultural n-are salariu (activînd voluntar), dar... are activitate.

Ar fi, poate, cazul unui... schimb de experiență.

Sau, dacă schimbul de experiență ar fi mai dificil, măcar un schimb de... directori.

Terapie în neurologie

Tovarășul doctor Vasiliu Dumitru, medic la serviciul de neurologie al Policlinicii Centrale Colentina, se remarcă prin conștiinciozitate și calm. Și aplică metode terapeutice originale.

În mod foarte conștiincios, pe unii pacienți veniți la consultație îi... amîna nemotivat sau chiar refuza să-i examineze, iar pe colaboratorii săi din rândurile personalului mediu îi brusca și îi jignea, cu... calm.

Aflînd și forul său superior despre aceste originale metode, le-a apreciat la justa lor valoare, cu observația însă că, în asemenea cazuri, e mai indicat să se aplice alt tratament. Dar nu pacienților, ci... medicului.

Și i s-a administrat tovarășului doctor Vasiliu Dumitru o respectabilă doză de „muștrare scrisă”.

De alt tratament s-ar putea să nu mai fie nevoie.

În neurologie dă rezultate și... autoterapia.

C. RĂBOJ

De vorbă cu AUREL BARANGA

(continuare din pag. 7)

că eu trebuie să spun: „mai este foarte mult”...

— Tovarășe Baranga, ați scris într-o vreme și piese într-un act: „Logodna de pomină”, „Bulevardul împăcării”, „Cîntecul libertății”. Ce părere aveți despre genul scurt?

— Poveste lungă. Că e cel mai dificil gen, fiindcă cere o maximă concentrare.

— Ați făcut și traduceri?

— Exact. Un Molière, un Kataev, un Arbuzov. E cel mai bun exercițiu pe care-l recomand tuturor, fiindcă îți „face mina”. Când nu scriu, traduc. Și asta fiindcă nu cred în „traducere, tradittore”...

— Și totuși, fiindcă veni vorba de trădare și fiindcă, vorba lui nenea lancu: „trădare, trădare, dar s-o știm și noi”, ceva ați trădat totuși: poezia.

— Inexact. Iată, răsfoiește caietul ăsta: un volum de versuri inedite.

— Când va apărea?

— Când va fi gata.

— Atunci o ultimă întrebare: sînteți redactorul-șef al „Urzicii”. Într-un fel sînteți decanul redactorilor-șefi fiindcă ocupați funcția asta neîntrerupt de aproape 15 ani, de ce nu scrieți și la „Urzica”?

— Era vorba de un interviu, nu de o ședință.

— Atunci formulez altfel întrebarea: putem crede că interviul acesta va fi începutul colaborării dv. la „Urzica”?

— Exact.

— Nu vă supărați, dar de cînd stăm de vorbă observ că revine ca un „leit-motiv”: „exact” — „inexact”. E vorba de un tic?

— Exact.

— Dați-mi voie să vă mulțumesc.

— Inexact: vă mulțumesc eu.

— La mulți ani!

— Exact.

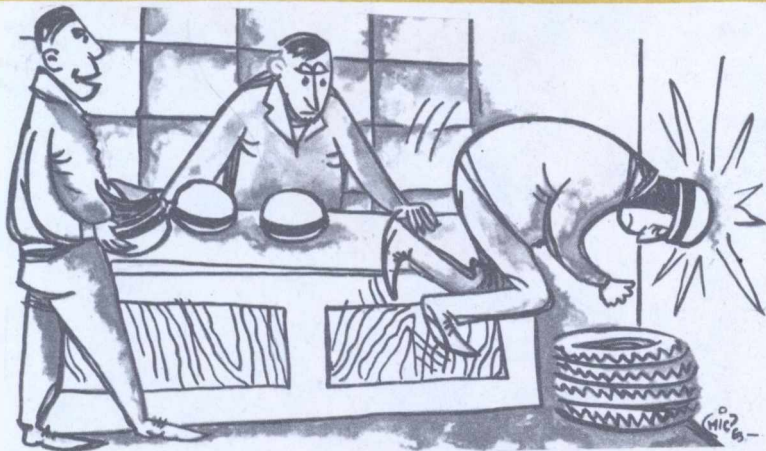
RODICA T. FLOREA

Fabula Cioara

După plug cu cai, pe-ogoare,
Cite-o urmă hrănitoare
Tot se mai găsea un pic
Însă azi după tractoare
Nu-i rămîne chiar nimic.

Asta n-o poate-nghiși
Și se-apucă-a croncăni!

I. MARINESCU
satul Chitid, com. Coșorod,
raionul Hateg

Desen de M. CAPĂTĂ

— Așa e el, sceptic, nu cumpără decît pe-ncercate...

O LECȚIE DE ISTORIE CU CĂRĂMIZI

(urmare din pag. 2)

GOVACI V.: Mai este o cărămidă, tovarășe profesor!

PROFESORUL: Ia să auzim!

GOVACI V.: Nu s-a organizat judicios transportul produselor finite la gară! Adică nu s-au utilizat la maximum mijloacele de transport!

BOGDAN A.: Știu eu, tovarășe profesor!

PROFESORUL: Bină, explică!

BOGDAN A.: De pildă, un tractor remorca după el o singură căruță, în loc de o remorcă sau mai multe căruțe!

PROFESORUL: Spune, tovarășe Bogdan Andrei, dacă dumneata ai fi inginer-șef la această fabrică, ce-ai face?

BOGDAN A.: Aș citi această scenetă, în care sînt în rol de elev, așa ca și tovarășul director Covaci Vasile, și aș spune: așa a fost, dar am luat măsuri!

PROFESORUL: Ce măsuri?

BOGDAN A.: În prezent sînt în curs măsuri de introducere a micii mecanizări, ghillotina a intrat în funcțiune, iar calitatea cărămizilor s-a îmbunătățit și acum sînt chiar foarte cerute.

PROFESORUL: Bine! Treci la loc.

BOGDAN A.: Tovarășe profesor, ce notă mi-ați pus?

PROFESORUL: Pentru nerealizarea prețului de cost, întreprinderea are muștrare de la minister!

BOGDAN A.: Are!

PROFESORUL: Pentru că ați luat măsuri, aveți o notă bună!

BOGDAN A.: Da, tovarășe profesor! Pot să stau jos?

PROFESORUL: Da! Stai jos și ține și prețul de cost lingă dumneata! Și ai grijă: numai producția sus!

SORIN RĂȘCANU

CALAU
FRANCO

